

MIDNATTSROPET

MARANATA! - Du vår Herre kom! (1 Kor 16:22)

Så säger HERREN: "Ställ er vid vägarna och spana, fråga efter de urgamla stigarna. Fråga efter den goda vägen och vandra på den, så skall ni finna ro för era själar."

Jeremia 6:16

Gertrud och Stina - två pionjärer

Guds ande längtar efter att få sända människor i vår väg som vi ska vittna för och förmedla hopp och tröst till.

Reportage från utposten i Gullspång, sid 10

Gud tog till sin

Från Dominikanska republiken har vi glädjen ha besök av Ilennia Rubén, en av missionerna bor i området La Cañada, som en gång åren, och med massinflyttning till huvudstaden. Många år har församlingen varit verksam i läkarmottagningar osv.

Intervju: Veronica Vidén

Berätta lite om din barndom och uppväxt. Hur kom du i kontakt med församlingen?

- Jag växte upp i La Cañada med mina syskon, min mamma och min mormor. Min mamma arbetade alltid för att försörja oss och mormor var den som tog hand om oss. Hon brukade alltid ta med oss på möten som församlingen hade, ända sen vi var väldigt små, och när vi blev lite större även på barnmöten. Där fick vi lära oss om Jesus och vad han gjorde och att han är den bästa vännen som ett barn, eller vem som helst, kan ha. Just det är något som jag alltid har kommit ihåg, ända till idag. Jag började också sedan själv att hjälpa till med barnmötena; det kändes så bra att kunna hjälpa andra.

- Sedan kom en tid, när jag blev lite äldre, då jag började avlägsna mig mer från församlingen. Det var mycket som hände i mitt liv som distraherade, saker som gjorde att

jag inte längre tänkte på Gud utan mer på det materiella, på världsliga saker. Saker som jag då trodde var viktigare. Men jag hade tur att det fanns syskon i församlingen som om och om igen sökte upp mig och inbjöd mig till möten, och jag började så söka mig till församlingen igen. När jag var i världen kände jag alltid som ett tomrum, men då jag kom tillbaka igen till Gud upplevde jag hur det tomrum-

met började fyllas; jag kände att Gud talade till mig, att det var han som tog mig tillbaka till sin församling.

Vad är det du främst arbetar med i församlingens mission?

- Jag tar hand om församlingens barnmöten för barn i alla åldrar. Från väldigt små till tonåringar. Dessa möten har jag både i La Cañada, där jag bor, och i Palavé, där församlingen har största delen av

sitt missionsarbete. Jag brukar också hjälpa läkaren Dory Diaz då hon har mottagning i Palavé. Det är en hjälp till de fattiga som inte har resurser för att kunna köpa mediciner. Vi hjälper mest hjärtsjuka, för dem är det svårast att få tag på mediciner eftersom de är så dyra. Vi ger dem mediciner för tre veckor så att de klarar sig till nästa mottagning. Det här har räddat livet på många människor.

Ilennia har barnmöte i La Cañada.

mig tillbaka församling!

en att i Maranataförsamlingen för första gång-
onens unga medarbetare i Santo Domingo. Ilen-
g i tiden var en vacker dalgång men som med
aden, omvandlats till ett slumområde. Under
i området, med evangelisation, barnmöten,

**Vad är det som driver dig
att arbeta med barnen?**

- Det som driver mig mest
att arbeta med barn är att jag
kan dela med mig till andra
av det jag en gång fick lära
mig, att Jesus är barnens bästa
vän.

**Finns det något speciellt
som har hjälpt dig på vä-
gen, som har gett dig
styrka att fortsätta?**

- Jag har alltid sett upp till
min mormor **Clotilde**; det
mesta jag vet idag är tack
vare henne, för vittnesbördet
som hon har gett med sitt liv.
Mötena som vi har i området
hålls alltid hemma hos henne
eller utanför hennes hem. Hon
bjuder alltid in grannarna att

lyssna till Guds ord och hon
har alltid sin dörr öppen för
både vuxna och barn.

- Det bibelord hon alltid
citerar är "allt förmår jag i
Kristus som ger mig kraft",
ett ord som också har hjälpt
mig mycket.

**Hur ser du på ditt liv nu?
Vad har du för visioner?**

- Jag vill överlämna mitt liv
helt till Gud. Något jag skulle
vilja bli är lärare, så att jag
kan hjälpa barn som behöver
utbildning. Just det är ett stort
problem bland många fattiga,
att de inte kan eller har råd
med skola.

- Jag önskar också kunna
fortsätta med barnmöten, få
lära barnen att de alltid kom-

Ilenia arbetar vid läkarmottagningen i Palavé.

mer att ha någon där med sig
både i bra tider och i svåra
tider, och att denna person är
Jesus. När jag var barn trodde
jag på allt bra om Gud som be-
rättades för mig, exempelvis
Jesu under. Jag tror att det är
lättare för ett barn att ta emot
och bevara det de får höra.

- Jag känner mig väldigt
välsignad av Gud, för gåvan

han har gett mig, och jag kän-
ner mig glad och tacksam för
allt gott han har gjort i mitt liv.
Jag lämnar en bibelvers åt er:
"Jag vet väl vilka tankar jag
har för eder, säger HERREN,
nämligen fridens tankar och
icke ofärdens, till att giva eder
en framtid och ett hopp" (Jer
29:11). ■

Stöd församlingens mission i Dominikanska republiken och Haiti

MIDNATTSROPET

REDAKTION

Berno Vidén berno.viden@midnattsropet.se (ansvarig utgivare)

Stina Fridolfsson stina.fridolfsson@midnattsropet.se

Emanuel Johansson

emanuel.johansson@midnattsropet.se

Hemsida:

www.midnattsropet.se

E-post:

info@midnattsropet.se

SPRIDES FRITT!

Gåvor till tidningen och litteraturmissionen, Pg 495 46 24-5, Bällsta Mediacenter. Meddelande om adressändring sker skriftligt till tidningen.

TRYCK

BMC Tryck & Förlag,

Bromma 2014

ISSN 1653-5871

© MIDNATTSROPET

För tillstånd att använda material, kontakta redaktionen.

MARANATA-

FÖRSAMLINGEN I
STOCKHOLM

BESÖKSADRESS:

Bällstavägen 100, Bromma
Pg 44 10 05-6 (Ange ändamål på inbetalningen)

Hemsida: www.maranata.se

E-post: info@maranata.se

Mission i Dominikanska rep.

Info (spanska) maranata.do

BÄLLSTA

MEDIACENTER

Hemsida:

www.ballstamediacenter.se

E-post: bmc@maranata.se

GEMENSAM POSTADRESS

Box 20134, 161 02 Bromma

Telefon: 08-98 56 83 Telefax:

08-98 21 39

Församlingens uppgift i stjärnsamhället

Text: Bernardo Vidén

För första gången i Sveriges historia verbaliseras *Stjärnfamiljen* som begrepp i regeringsförklaringen. Detta utgör en markör för hur i människans natur nedlagda värderingar och

normer under senare decennier skoningslöst angripits och systematiskt sorterats bort. Under epitet som frigörelse, feminism, kvinnans rätt och sexuell läggning har Sverige under mindre än en generation lyckats med bedriften att lagstadga *mot* flertalet tidigare av naturen hävdade värderingar, och *för* det nya samhället och dess individer, något som den nytillträdde socialdemokratiska statsministern högtidligt under sin presentation av regeringsförklaringen väljer att sammanfatta under begreppet stjärnfamiljen.

Enligt Wikipedia myntades ordet *stjärnfamilj* första gången 2008 och har därefter upptagits i svenska språket som ett uttryck för alla former av familjekonstellationer, oavsett om det handlar om ett traditionellt äktenskap mellan en man och en kvinna eller en enkönad relation man med man eller kvinna med kvinna. Begreppet beskriver i stort sett vilken slags relation som helst mellan två eller flera parter, och som medborgare förväntas vi alla att utan protester anpassa oss efter dessa samhällets nya normer och tänkesätt.

Historielöst och mot bättre vetande formas det svenska stjärnsamhället byggt på lögn. Lögn om familjen, lögn om människovärdet, lögn om vad som är rätt och fel. Sanningar som under alla tider legat till grund för samhället har våra folkvalda politiker under påtryckning av populistiska rörelser, av rädsla för diskrimineringsstämpeln, på kort tid låtit gå förlorade – och bannlyst.

Till det yttre vill Sverige framstå som ett liberalt och mångkulturellt land med högt i tak. Men verkligheten är en annan. Den som inte bejakar trenderna och positivt rätar sig in i ledet marginaliseras. Repressalier möter obarmhärtigt de medborgare som vill stå fast vid vad bibeln – Guds ord – säger om familjen.

En mycket angelägen fråga där Sverige som nation totalt har havererat handlar om aborterna.

- Kvinnans rätt kräver fri abort! skriar femi-

nismen. Frågan lyfts fram som en jämlikhetsfråga, att som kvinna ha rätt att avsluta ett män-niskoliv. Att närmare 40 000 ofödda liv varje år avlivs presenteras som en framgång, samtidigt som man stoltserar med att vara föregångare för ”barnens rätt”. Det onaturliga, grymma och mest barbariska har upphöjts till odiskutabel norm i det nutida samhällsbygget.

Abortmotståndare tystas ner i den offentliga debatten. Opinionsbildare tvingas till anpassning, vilket t ex speglas genom drottning Silvias knepiga agerande, då hon efter påtryckningar från RFSU bidrog till att marginalisera en organisations kamp mot trafficking och människohandel. Hon ställde abrupt in ett offentligt engagemang på grund av att arrangören i annat sammanhang uttalat sig negativt mot aborter.

Som ingen annan tid i historien är våra dagar – den yttersta tiden – församlingens tid! Bibeln är mycket tydlig i sin beskrivning av hur vår värld kommer att se ut under denna sista tid. Församlingen manas till vaksamhet och målinriktat arbete. Inte för att genom politiska reformer söka förändra samhället. O nej, församlingens uppdrag är långt större än så. Evangelium är ett nådens och fridens budskap till individen, som för med sig välsignelser för hela samhället. Guds ord uppmanar oss att leva ett rättfärdigt liv, att hålla oss borta från korruption och all slags ondska och att genom våra gärningar sprida Kristi väldoft. Men det finns ännu något långt mer angeläget:

Församlingens absoluta fokus är Jesu snara tillkommelse! Om Jesus inte kommer tillbaka finns det inte hopp för någon människa på denna jord. Bibeln är tydlig: Jesus kommer snart; han som är konungars Konung och herrars Herre. Låt detta budskap få forma ditt liv på alla plan. Att leva i tillkommelsen är en nödvändig kraftkälla för människan att övervinna i en materialistisk och egoistisk värld. Det ger en ny vision och formar en ny livsstil i en handlingskraftig församling, med en sann och trovärdig identitet; Guds rike som en realitet!

”Natten går mot sitt slut och dagen är nära. Låt oss lägga bort mörkets gärningar och klä oss i ljusets vapenrustning (Rom 13:12).”

Dragen ut ifrån henne

Guds folk är som flyttfåglar. De känner tiden, och detta drar dem ut ur fångenskapen. Detta uttåg ur Babylons förgängliga välde, har inneburit ett lidande och en kamp, som det inte finns möjlighet att beskriva i jordiska termer.

Utdrag ur *Vedergäll Babylon* av Arne Imsen (BMC-förlag 1999)

Vem är lik vilddjuret, och vem kan strida emot det? Det blir en total kapitulation inför en makt-konstellation, konkretiserad och personifierad, vars like vi haft förebilder av genom hela historien, men som dock aldrig förr har trätt fram med den rustning och de resurser som nu tar form. Gudalik, mäktig, med lejontänder som krossar allt motstånd och trampar ner den, som inte tillbeder och erkänner honom.

Men: "De övervunno honom i kraft av Lammets blod". Det var draken de övervunno, den drake som ger vilddjuret sin makt och sin myndighet. På grund av ursprunget vet vi vad arten är och vad resultatet kommer att bli.

Vi läser i Uppenbarelseboken tolv att kvinnan stred mot draken och övervann honom. Babylon var i strid mot ängeln, på en annan nivå. Det beror på att detta är slutstriden för Babylon. Under processen på väg fram till slutet, har där pågått en evakuering. Solkvinnan fick sin plats i öknen, dit hon tog sig med hjälp av de vingar som gavs henne. Men om Babylon läser vi: "Dragen ut ifrån henne, I mitt folk!"

Ut ifrån detta babyloniska väsende har det genom generationerna, ända tills nu, skett ett uttåg av heliga. En avfolkning av människor, som med sitt liv och vittnesbörd markerat distans i ord och gärning. Inte bara en verbal protest, utan ett uttåg. Väckta människor har satt sig i rörelse och dragit ut. Man har varit medveten om att detta världsrrike går emot sin undergång. Och man har längtat efter staden med de fasta grundvalarna, ty i sitt inre

bär varje levande kristen medvetenheten och visionen om en stad, vars grundvalar aldrig kan vackla.

I kontrast mot det välde, som skall störta samman, ser den kristne det nya Jerusalem, som förbliver, eftersom hon är född ovanefter, och det nya Jerusalem är den andliga människans moder, den plats där vi har vårt medborgarskap. Den kristne värderar det närvarande babyloniska väldet utifrån kunskapen han har om den stad som aldrig förgås.

Guds folk är som flyttfåglar. De känner tiden, och detta drar dem ut ur fångenskapen på ett speciellt sätt. Gud har sökt dem och lett dem ut i den frihet, som tillhör Guds barns härlighet. Denna rörelse, detta uttåg ur Babylons förgängliga välde, har inneburit ett lidande och en kamp,

döden av denna världens mäktige. De blev förödmjukade och kränkta, de fick möta vilddjuret och dräptes, eller låstes in i sinnessjukhus.

Hur kan det vara möjligt att ett sådant lidande får fortgå utan att Gud skyndar sig att gripa in? Om det varit den renodlade ondskan som agerat, så hade Gud snabbt gripit in. Men den maktkonstellation som åstadkommit det värsta lidandet för Guds folk, kommer från den kristenhet, som bär Guds namn.

Därför får vi finna oss i dröjsmålet. Kristenheten har i Guds namn etablerat förföljelser mot all levande och sann kristendom. De kristna har sin värsta fiende på sitt eget territorium; i kristenheten. Därför måste Gud och vi finna oss i att detta lidandet fortgår fram till den dag då

Den fallna religiositeten har med hjälp av den profana vilddjursmakten framför allt förföljt profeterna.

som det inte finns möjlighet att beskriva i jordiska termer. Den skara som ligger gömd under altaret i höjden, väntar på en rättfärdig uppgörelse. Det ligger ett utsägligt lidande bakom martyrerna, vars heliga och rättfärdiga livsverk beseglades genom döden.

Det måste komma en uppgörelse, och martyrerna längtar efter den uppgörelsen. Varför? Inte för att de är hatiska, men de längtar efter den frikännande dom som himmelens Gud skall kungöra över dessa martyrskaror, som blev dömda till

Gud skiljer vete och ogräs, definitivt och slutgiltigt. I sin eviga härlighet kommer Gud att kungöra vilka som skall belönas med rättfärdighetens segerkrans. Vi väntar på dagen då Gud skall uttala den slutliga domen.

Den fallna religiositeten har med hjälp av den profana vilddjursmakten framför allt förföljt profeterna. Rakt igenom hela historien rinner en ström av martyrens blod. "Dragen ut ifrån henne, I mitt folk, så att I icke gören eder delaktiga i hennes synder." Den som är med i detta system

forts sid 23

I kamp för evan

För en tid sedan fick jag tillfälle att besöka Åse och Stig Andreasson, som efter mer än femtio år som missionärer i Frankrike återvänt till Skandinavien och nu bor i Moss, en mindre stad några mil söder om Oslo. De har bosatt sig i Åses hemland. Stig kom från det då existerande Helgelseförbundet i Sverige, och Åse från De Frie Evangeliske Forsamlinger i Norge. De sändes ut av Helgelseförbundet, där flera församlingar stod för deras underhåll. De Frie Evangeliske Forsamlinger i Norge gav också hjälp till deras pionjärbete att bygga evangeliska församlingar i Frankrike.

Stina Fridolfsson

Det visionära unga paret sökte sig till områden i Frankrike där det fanns liten eller ingen evangelisk verksamhet. De flesta människor var i allmänhet ganska sekulariserade, men till namnet katoliker, och mycket misstänksamma mot att skaffa sig en bibel, eftersom katolikerna varnade för att på egen hand läsa skriften.

Stig gick från dörr till dörr, knackade på och erbjöd en bibel. Det var inte många biblar han fick sälja. De flesta stängde dörren för honom, trodde han var ett Jehovas vittne och att bibeln som såldes så billig säkert var falsk.

Missionärsparet fortsatte oförtrutet sin verksamhet. De fick till en början inbjuda till möten i hemmet, där flera kom till tro. På somrarna höll de också tältmöten. Så småningom kunde egna lokaler iordningställas. Under årens lopp har några församlingar byggts på olika platser i Frankrike. I ett par böcker har Stig skrivit om pionjärtidens kamp och

mödor, och det är gripande läsa hur det sakta men säkert växte fram resultat, då en efter en kom till tro och en liten församling tog form. I sina böcker och videon Gud gav växt har han skildrat om sådd under tårar och skörd med jubel.

När missionärsparet Andreasson var hemma i Sverige, åkte de runt och försökte intressera människor i hemförsamlingarna för mission i Frankrike. Till en början mötte de givetvis den

invanda föreställningen att mission helst skall vara något man bedriver långt borta, till exempel i Afrika, Fjärran Östern och Sydamerika. Men när man studerar lite statistik, vilket Stig gjort och redogjort för i sin bok *Det urkristna evangeliet segrar i Frankrike*, så framgår att det finns många fler missionärer per tusen invånare i de flesta katolska länder utanför Europa än inom Europa. Det kan verka som om valet av missionsland inte styrs av nödvändigheten av att missionera i katolska länder, utan att man ser det mera angeläget att verka där det samtidigt är social misär.

Nämnda bok, som gavs ut 1972 på Helgelseförbundets förlag efter tio års missionsarbete i Frankrike, har ett budskap som i många avseenden är aktuellare än någonsin. Efter ett avsnitt där Stig redovisat en del statistik om befolkningsökning och invandring, och om hur få av Frankrikes invånare som då nåtts av evangelisk förkunnelse – högst två promille – skriver han några avsnitt som jag tar mig friheten att citera:

- Europa befolkas av namnkristna, som ofta saknar elementär kunskap i de kristna trossanningarna. Men dessutom finns det 35 miljoner muhammedaner och minst 100 miljoner religionslösa i vår världsdelen. Dessa människor, som saknar Guds ord, utgör ett gigantiskt missionsfält.

- Trots alla dessa tydliga fakta, talar vi alltjämt om "det kristna Europa" till skillnad från "missionsländerna", som givetvis alltid ligger på andra sidan världshavet. Ingen vill förneka den stora lekamliga och andliga nöd, som råder bland många färgade folk i främmande världsdelen och

Traktatutdelning i Paris 1955. Stig står till vänster i bilden.

gelium

som kallar oss till förnyad missionsinsats. Men varför lämnar vi en del av världens allra mest behövande missionsfält åt sitt öde bara därför att de råkar ligga i Europa?

En av orsakerna till att vi saknar vision för Europas andliga nödsituation är den

förändrade syn på katolicismen, som håller på att tränga in i alla evangeliska och protestantiska samfund. Katolicismen anses bara vara en annan form av den kristna religionen, än den vi är vana vid. Många nordiska turister, som besöker katolska länder,

blir gripna av stämningen och andakten i de katolska kyrkorna. Somliga av dem kommer hem med den övertygelsen att folket i de katolska länderna är frommare och gudfruktigare än protestanterna hos oss.”

-Märkligt nog räknar vi emellertid Sydamerikas katolska länder som missionsfält. Varför inte också då de katolska folken i Europa? Möjligen beror detta på, att katolicismen i Sydamerika anses stå på en lägre nivå. Detta är emellertid fullständigt fel. Mariakulten florerar lika friskt bland spanjorer och italienare som bland latin-amerikaner, vilka ju som regel är ättlingar till

europiska katoliker. Bibeln är en okänd bok för de flesta katoliker på båda sidor om Atlanten. En mängd vidskepliga bruk förekommer inom den katolska religionen överallt där Roms kyrka har makten över folket.

-Det är inflytandet från den världsekumeniska rörelsen, som kommit massor av evangeliska kristna att utan förbehåll acceptera den romersk-katolska kyrkan som en kristen syster-kyrka. Därför kan de heller inte begripa varför det skulle behövas mission i katolska länder. Katolikerna är ju kristna!

Då och då kom grupper av ungdomar och hjälpte till i missionsarbetet. De som reste ut genom OM (Operation Mobilisering) var besjälade av en stark idealism om att offra sig för Herrens sak. Det kostade svett och möda att gå från dörr till dörr och försöka sälja biblar och annan evangelisk litteratur. Dessutom fick de inget fast underhåll, utan skulle leva på de medel de fick

-Den ena efter den andra av våra missionsarbetare nere på kontinenten har blivit pensionärer. Och det kommer inga nya...

Lokalinvgning i Albi 2009. Församlingen är en frukt av Stig och Åses mångåriga missionsgärning i Frankrike.

in från försäljningen. Åse och Stig tog emot dem i sitt hem, bjöd på mat och fick i gengäld god hjälp i kolportörsarbetet och mötena.

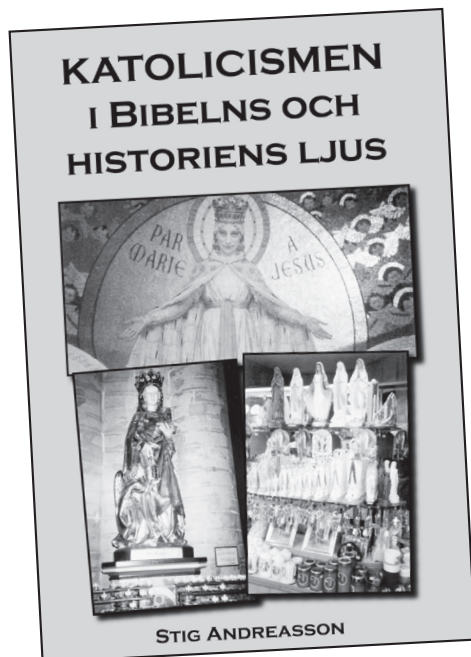
Organisationen Ungdom med Uppgift hade en ganska annorlunda inriktning. De ville att också katolska kyrkan skulle vara med i de olika arrangemangen. När de kom till Albi, där Åse och Stig under ett antal år sett en församling växa fram, uppstod problem. Varken de nyomvända i den relativt nya församlingen i Albi eller några andra evangeliska grupper i området, ville delta i en gemensam aktion tillsammans med den katolska kyrkan. Det hela verkade närmast förvirrande.

Åse faller in i Stigs redogörelse, och talar om hur det blivit så annorlunda i missionsarbetet. Istället för nya missionärer som började arbeta för att bygga upp evangeliska församlingar, kommer nu grupper av ungdomar och besöker redan upprättade evangeliska församlingar och hjälper gärna till med möten. Men de börjar inget pionjärarbete. De vill anordna stora festivaler och konserter. Av det blir väldigt lite förblivande resultat.

Stig konstaterar att hela strukturen på mission och evangelisation blivit åtskilligt annorlunda.

-De troende här hemma blir mer och mer okunniga om de faktiska förhållandena. Förr hade vi ju en tidning att skriva och rapportera i, och där kunde man informera och undervisa om hur läget var på missionsfältet och i missionsarbetet. Men dessa tidningar finns inte längre. Och det fungerar inte på samma sätt via internet.

Stig och Åse är något des-

illusionerade. De har satsat sina liv i missionens tjänst för att vinna människor för evangelium efter missionsbefallningens principer. Göra folk till lärjungar. Döpa och lära..... Man kan inte räkna med bestående resultat om man ska bygga verksamheten bara på tillfälliga kampanjer och festivaler, något som blivit så populärt numera.

Trots den hårda kampen i Frankrike har de evangeliska kristnas antal ökat från 50 000 till 450 000 på 60 år. De har alltså niodubblats men utgör fortfarande bara lite över sju promille av befolkningen. Åse och Stig uttrycker ändå glädje över att de församlingar de sett födas i Frankrike blivit självunderhållande och fortsätter att växa utan hjälp av någon missionär.

Åse och Stig gick i pension från att vara ett anställt missionsärspar för den mission som sänt ut dem, men de ville gärna satsa ytterligare några år i Frankrike, så länge de orkade. De hyrde en bostad i norra Frankrike, och därifrån besökte de församlingar både i Frankrike och Belgien. Dessutom arbetade Stig med att skriva och översätta böcker. Allt för att inspirera i mis-

sionsarbetet. Och när de för några år sedan flyttade hem till Skandinavien och bosatte sig i Moss, så är de fortfarande ivrigt engagerade för missionen. Inte bara i Frankrike, men stöder också med förbön och offer det missionsarbete Pilgrimsfolket i Norge har i Rumänien och det Maranataförsamlingen i Stockholm har i Dominikanska Republiken och Haiti. Den franska församlingen i Albi sänder sedan flera år regelbundet ett bidrag till sistnämnda missionsfält.

Stig konstaterar med ett visst vemod att missionsfälten saknar arbetare:

-Den ene efter den andre av våra missionsarbetare nere på kontinenten har blivit pensionärer. Och det kommer inga nya...

Visserligen kommer det ut några få yngre krafter också till Frankrike. Men det är huvudsakligen för att arbeta bland muslimer. Och det är ju väldigt behjärtansvärt. Det finns fem miljoner muslimer i Frankrike, och det är angeläget att nå dem med evangelium.

Det finns också mission bland turisterna, speciellt i Spanien. Många som i hemlandet aldrig besöker en kyrka, vill gärna gå på en svenskspråkig gudstjänst när de åker till en turistort. De vill naturligtvis få social kontakt med människor från

Stig Andreasson är en mycket aktiv skribent av vägledande och väckande litteratur. Också i detta nummer av MR (s 26) finns en aktuell artikel som behandlar utvecklingen i kristenheten.

hemlandet.

Men just detta att missionera den inhemska katolska befolkningen verkar man inte riktigt förstå behovet av.

Stig skrev ofta förr och rapporterade från missionsarbetet i Trons Segrar, som ju var Helgelseförbundets egen missionstidning. Då den gick upp i Veckomagasinet Petrus, som skulle fungera som organ för större delen av frikyrkligheten, blev det inte så mycket utrymme. Varje kyrka skulle ju ha sin egen begränsade sida.

Stig skrev också en del i tidningen Dagen, men där stängdes det så småningom. Han berättar om hur de en gång för ett antal år sedan publicerade ett stycke av Anders Piltz:

-Det var rena katolska propagandan. Då ringde Olav Berg, tidigare Brasilienmissionär, till mig och sa: "Stig, du måste göra något! Du måste skriva!" Jag skrev en artikel då. Men den var ju för lång att ta in, menade man. Så fick jag ett brev från Dagen, där det stod: -Om du vill kritisera Piltz och Dagen kan du få så och så många rader.... Kritisera Piltz och Dagen! Jag hade väl inte kritiserat Dagen, inte heller Piltz personligen. Jag hade bara tagit upp hans tendentiösa framställning av katolska kyrkan. Redaktionen skar emellertid ned utrymmet så kraftigt att jag praktiskt taget inte kunde få sagt någonting med de bokstäver som stod till buds!

-Men nu sista gången jag

gjorde ett försök att skriva i Dagen kom det in. Då hade Piltz skrivit att om man inte tror att Maria är Guds Mor, då kan man heller inte tro på Jesu gudom. Då skrev jag ett kort stycke, som de satte in under "debatt". Men en ung ledarskribent i "Hela Pingssten" kommenterade sedan detta och menade att katoliker och protestanter tror exakt likadant i den frågan. Men det kan ju inte vara detsamma att kalla Maria "Guds Moder" som att säga att hon var Jesu mor i hans egenskap av människa. Maria kan givetvis inte vara Faderns mor, men inte heller Sonens mor i hans egenskap av Gud. Jesus fanns hos Fadern från all evighet. Som evig gudomsperson kan han rimligtvis inte ha en jordisk och mänsklig mor.

Stig skakar åter på huvudet:

-Det finns en väldig okunighet och förvirring om vad katolska kyrkan representerar. Det verkar som om den nya generationen inte har fått den undervisning som gör att de kan analysera läromässiga företeelser.

-Det sägs ju också i Sveriges och Norges kristna råd, som ju är ekumeniska organisationer och inkluderar katolska kyrkan, att man inte bör konkurrera med varandra. Man skall inte bedriva proselytism, vilket ju egentligen betyder att vinna anhängare och förmå folk att flytta från ett kyrkosamfund till ett annat.

Stig funderar lite och fortsätter:

-Ekumeniken har fått många underliga konsekvenser. Ett land som Frankrike är rent geografiskt indelat i både katolska och protestantiska "pastorat", som i sin tur hör till en större kyrkostyrelse kallad "Consistorium". Du kan inte sätta din fot någonstans i Frankrike utan att vara innanför ett sådant pastorat eller Consistorium. Även om 90 % av befolkningen, som

bor där, är moderna hedningar som aldrig går i någon kyrka, så bor de allesammans innanför dessa officiella religiösa gränsområden. Mellan 80 och 90 % av dem bekänner sig vanligen som "katoliker" men högst 5 % av dem går någrolunda regelbundet i kyrkan. Protestanter hittar du kanske bland 2 % av befolkningen, men inte heller majoriteten av dem går regelbundet i sin kyrka. Om du nu får nöd för alla dessa religionslösa människor och vill evangelisera bland dem, då stöter du dig mot ekumenikens grundprincip. Du skall inte bedriva proselytverksamhet bland

dem som tillhör ett annat kyrkosamfund. Evangelisk verksamhet betraktas därför som "tjuvjakt" innanför en annans "jaktrevir". Där har de s.k. "officiella kyrkorna" ett monopol, som på grund av den geografiska indelningen faktiskt gäller överallt i hela landet. Att detta i verkligheten innebär ett försök att begränsa både religionsfrihet och yttrandefrihet, vill man inte höra talas om. Lyckligtvis så har den franska republiken tydliga lagar som främjar båda dessa friheter. Därför får ekumenisk propaganda inte hindra oss att sprida evangelium bland behövande människor.

Stig och Åse på resa i Frankrike. Missionärsparet som i mer än 50 år tjänat Gud tillsammans

- Orsaken till vår egen andliga fattigdom är nog också den underhållningsmentalitet som kommit in i kristenheten. Det saknas en tydlig förkunnelse om synd och nåd och om nödvändigheten att bli född på nytt.

Stig säger sedan litet tveksamt och trevande:

-Det här låter kanske litet väl pessimistiskt, men jag undrar ibland om tåget har gått? Har den evangeliska väckelsen blivit så uppbladdad av en mängd nya trender att den inte längre kan vara ett effektivt redskap för Gud? Man talar så gärna om att det ska komma stora väckelser i vår del av världen, men finns det förutsättningar för det?

Det blir några ögonblicks tystnad. Jag erinrar om vad pastor Arne Imsen brukade säga under sina sista år: Vi lever i axplockningens tid. Vi kan vinna en och annan för himlen, men de stora väckelsernas tid är förbi.

Stig nickar och säger:

-I varje fall är det tydligen så i Norden idag. På andra håll i världen går evangelium fram med stormsteg. Men orsaken till vår egen andliga fattigdom är nog också den underhållningsmentalitet som kommit in i kristenheten. En kvälls Jesusfestival eller en kort kampanj med duktiga, kända religiösa sångartister och talare kan samla mycket folk. Men hela framtoningen är ofta mycket själisk. Det saknas en tydlig förkunnelse om synd och nåd och om nödvändigheten att bli född på nytt.

I det moderna samhället här i Norden har det utvecklats en fruktansvärd fientlighet mot kristen bekännelse och påverkan. Stig riktigt tänder till:

-Det är faktiskt "Kristofobi" i våra länder men också på andra håll i västvärlden! Förutom att man i skolorna inte längre får ha skolavslutning i kyrkorna, sjunga psalmer och tala om Jesus, så var det exempelvis för inte så länge sedan en flygvärdinna på ett brittiskt plan som blev anmäld för att hon hade ett litet kors

Gertrud och Stina

Ett par kilometer utanför Gullspång, i det lilla samhället Skagersvik, bor sedan en tid tillbaka Gertrud Karlsson och Stina Fridolfsson.

I ett lugnt och trivsamt område bland villor och prunkande trädgårdar ligger deras gemensamma hem, ett litet rött hus omgivet av grönska och äppelträd.

Vi besökte dem en regnig septemberdag för att ta reda på varför de nu som pensionärer valt att bryta upp från Stockholm och gå in i ett pionjärarbete. Att Gud inte pensionerar någon stod snart klart för oss.

Reportage: Karin och Berno Vidén

- Maranataförsamlingen har ärvt huset, berättar Stina. Det var en för oss okänd kvinna som ville att vi skulle få det här huset, och jag hade tillsammans med ännu några syskon från församlingen förmånen att vara med vid begravningen.

- Det var så märkligt. Jag tyckte det var en väldigt sällsam känsla redan i samband med detta och jag erfor hur det här innebär en dyrbar förvaltning. Jag propsade inte på att flytta hit men hoppades på att jag kanske skulle få chansen. Jag lade efter en tid fram en försiktig förfrågan, och församlingen biföll, och så frågade jag Gertrud som jag visste också hade en önskan att få röra på sig. När man blir lite äldre så kan det här med storstadsmiljön vara lite svårt. Man känner att man skulle behöva en lugnare miljö så det var nog till viss del det där att kunna hitta en tillflyktsort och samtidigt kunna få tjäna i församlingen.

Mina tankar har gått till hur

Gustav Larsson här i trakten ville skänka bort sin gård till Pilgrimsskolan, fortsätter Stina. Att Gustav ville skänka sin gård var något som väckte stor uppståndelse under 70-talet. En del av våra grannar här minns att det var en del kalabalik i samband med mannen från Älgårås i Hova och hur Lantbruksnämnden via Mariestads Tingsrätt hindrade honom från att skänka bort

gården. Det var också mycket tidningsskrivare om detta. Jag tänker på förvaltningen och arvet efter broder Gustav och den önskan han hade, och jag tänker att det här nu är ett svar på hans böner.

Systrarna serverar oss en god middag där vi sitter i trivsamt gemenskap runt köksbordet. Utanför köksfönstret

ser vi hur färggranna äpplen faller från träden där intill det faluröda uthuset; äpplen som vi sedan ska få med oss hem till storfamiljen på Bällsta.

Jag har bott många år i Stockholm där församlingen har Pilgrimshem Hotell, berättar Gertrud. Jag har också tidigare flyttat en del häromkring, men jag trodde väl aldrig att jag skulle få återvända till de här trakterna. Men nu bor jag

Huset som Maranataförsamlingen ärvt.

- två pionjärer

I trädgården vid äppelträden - frukt bärande systrar.

här i Skagersvik.

Att Gertrud efter många år nu flyttat från missionscentret i Bällsta i Stockholm är det inte alla som riktigt tycker om. Hon har under många år haft stor betydelse i gemenskapen i storfamiljen på Bällsta, i kontakten med människor överhuvudtaget, och har genom sin trogna omsorg om hotellets ofta svårt sargade gäster kommit att betyda mycket för många. Alltid angelägen om att evangelisera, och troget besökt grannar som behövt hennes hjälp och uppmuntran, och flera av dem har som gentjänst bjudit henne frukt och grönt från sina trädgårdar som kommit hela storfamiljen till del.

Jo, jag har ju lärt känna en del människor under åren,

berättar Gertrud, och nu har jag fått nya grannar! Man får gå i vardagen och så får man se hur Jesus leder. Man vet inget från dag till dag.

För att komma till närmsta affär för dagligvaruinköp är det en bra bit att gå. Men Gertrud planerar för att skaffa sig en liten kärra; en dragvagn.

Man behöver ju inte ta bil jämt, menar hon. Inne i Gullspång finns ett litet kafé där man kan sätta sig för att vila en stund, ta en kopp kaffe, och redan har vi där fått tala med en man om Jesus, berättar hon inspirerat. På samma sätt som jag gjort i Sundbyberg och Spånga kan jag nu gå med traktater här i Skagersvik och Gullspång. Det behöver inte vara så invecklat där vi går fram med evangelium.

Stina betonar att flytten inte har något att göra med att fjärma sig från församlingen.

Stina berättar och svarar på frågor, äppelkakan får vänta en stund till.

Tvärtom är det ett uppdrag för församlingen.

- Ibland blir man så fyrkantig. Vi tränger så lätt ihop oss på en plats. Tänk hur det var på 70-talet då vi drog ut åt det ena och det andra hållet, hur vi startade närradio i flera samhällen. Det finns faktiskt en närradiostation, i Mariestad, även om det är väldigt lite aktivitet där.

Tanken att få igång en närradioverksamhet i området känns angelägen för Stina som under många många år arbetat med Radio Maranata på olika platser.

- Det kan väl inte vara så svårt att göra? Man ansöker om tillstånd, och dator och ljudkort och radioprogram har man ju sysslat mycket med under livets gång. Jag ser det som en fin utmaning att få kontakt med folk. Tänk att få ge ut en informationstraktat om Radio Maranata!

Allteftersom samtalet med systrarna utvecklas förstår vi

mer och mer att deras flytt till Skagersvik inte handlar om ett vanligt pensionärsboende eller seniorboende. Helt uppenbart finns det en drivande längtan att få vara ett missionscenter för människor på platsen. En utpost för Maranataförsamlingen – utpost Gullspång?

Ja! svarar Stina. Kommunen har ca 5 000 invånare. I Skagersvik bor det ca 250 personer, och på sista tiden har det flyttat in en hel del barnfamiljer. Det var så roligt, fortsätter hon ivrigt, när vi häromsistens satt och fikade hos grannen som bjudit in oss. Under tiden vi sitter där kommer det några barn vid

också betydande. Bland annat finns en dressinbana där man kan åtnjuta traktens fina natur från rälsen.

Själva tätorten vittnar dock om bistra tider med många hus som är till försäljning och affärslokaler som står tomma. Men det finns också en och annan som etablerar sig på orten genom att öppna olika företag.

Samtalet med evangelist-systrarna, ett epiteto som passar in på dem båda, fortsätter. Allt låter väldigt spännande då man lyssnar till deras vittnesbörd

uppmuntrande att få arbeta med något sådant och få bjuda på lite kaffe och samtala med dem som kommer, inflikar Gertrud entusiastiskt, så får vinsten gå till missionen!

Inspirationen för att förverkliga även denna vision tilltar, och systrarna är helt överens om att detta är ett utmärkt sätt att få kontakt med grannar, och även en väg att samla in medel till församlingens missionsfält, till behövande människor i Haiti och Dominikanska republiken; en mission de båda brinner för.

Vi blir avbrutna av att Stinas mobil ringer. Mobilsignalen "Alabaré" eller på svenska "Jag prisar dig" påminner också den om missionen.

Det är inte första gången hon reser ut till en plats där församlingen inte har någon tidigare verksamhet. Hon har exempelvis en avgörande roll i hur församlingens mission i Dominikanska republiken började.

- Jag var väldigt trött och åkte dit mest för att vila, utan tankar och ambitioner att kalla mig missionär. Ja jag var så trött och kände som att jag ville fly bort från allt, men naturligtvis inte från församlingen. Och då öppnades möjligheten att resa till Dominikanska republiken. Det var 1980. Jag hade lärt känna en dominikansk kvinna, Elsa, som tidigare hade besökt församlingen i Sverige, och jag reste dit på obestämd tid. Men Arne Imsen lyfte fram resan i församlingen och presenterade Dominikanska republiken som ett missionsfält.

Det var den ringa begynnelsens dag för missionen i Santo Domingo.

I det trevligt inredda arbets- och vardagsrummet innanför köket har Stina en egen skrivhörn. Just nu arbetar hon med att konvertera möten från gamla kassetter till ljudfiler

som arkiveras för att producera radioprogram och få fram material till Midnattsropet och andra skrifter. Gertrud berättar för oss att, där sitter de på kvällarna och lyssnar på mötena från Stockholm, läser bibeln och beder tillsammans. Vi ber henne berätta om sin väg till frälsning och församlingssamfund.

- Ja, jag kom från Hudiksvall och flyttade till Stockholm och var då inte frälst. Jag skulle leva livet menade jag. Men då var det en undersköterska på Södersjukhuset där jag jobbade som kom i min väg. Hon började bedja för mig. Hon hette Helga och var pingstvän. Andra varnade mig för henne men jag tyckte att hon var så lugn och snäll. Hon gav mig en tidning, Evangelii Härold, som jag läste och tyckte att den hade så fina vittnesbörd. Helga sa inte så mycket men man såg på henne att hon hade med Jesus att göra. Så kom hon en dag och sa att hon bett för mig och att hon tyckte att jag skulle lämna mig till Jesus. Så började det för mig. Helga bad till Gud för mig hemma i sitt kök på Medborgarplatsen.

- Jag hade en moster som hade börjat gå på Maranatas tältmöten och hon tyckte att jag som nu gick i kyrkan, också kunde gå till det här tältet. Och det gjorde jag. Där träffade jag Arne Imsen men jag visste inte vem han var. Han hälsade mig välkommen och så fick jag dricka kaffe tillsammans med honom och två bröder som skulle sjunga den kvällen, och det var Curt och Roland. Barbro Sten, sedermera Schröder, var med och allt verkade så annorlunda. Jag trivdes på en gång med Barbro och hon fick mitt telefonnummer.

- Efter en tid kände jag att jag ville något mera med mitt liv. Jag hade min lägenhet i Hagsätra men tog beslutet att bryta upp, och flyttade så till storfamiljen på Johannelund.

Närradioprogram och redigeringsarbete i Skagersvik.

grinden och söker oss för att de vill plocka äpplen. Man får lätt kontakt med grannarna här; och med barnen.

Nu dukas nygräddad äppelkaka fram till kaffet, och utanför tittar solen fram då och då mellan regnskurarna. Vi samtalar om Gullspång som ort, och får veta att det är ett litet samhälle med knappt 1200 invånare. En stor arbetsgivare på orten är ett företag som tillverkar och exporterar kabelmärkning och är en av de största exportörerna i Sverige. Ett annat stort företag som sysselsätter många är Fortum. Turistnäringen är

och visioner för framtiden. En nybyggarplats för Guds rike. Från väckelsehistorien vet vi hur församlingar ofta sände ut systrar två och två till ofta svårtillgängliga och obearbetade bygder. Nu har församlingen två evangelist-systrar i Skagersvik.

Jag hoppas att vårt steg kan bli till inspiration för fler, betonar Stina. Vi lever i en så annorlunda tid, och att samla folk, att annonsera möten, är nästan omöjligt. Vi har pratat lite om att ha en Loppis som en kontaktpunkt. Kanske ett Attefallshus här på tomten, en bod på 25 m²...

- Det skulle vara väldigt

Sedan dess har jag varit i församlingen och bött och arbetat i storfamiljer på många platser.

En tid bodde jag i Askersund, på Gärdshyttan, där det fanns väldigt många barn som jag kunde ägna mig åt. En tid var jag i Lidköping och där gick vi och knackade dörr och sålde pepparkakor. Då kom man verkligen ut till människor! Vi var också ute på marknader och sålde pepparkakor. Sedan var jag en tid i Örebro, på Humlegården, och en tid i Myrhult på Gustav Larssons gård. Och på Gamla Bro i Stockholm förstås. Så jag har ju flyttat runt en del, och platserna här omkring Skagersvik känner jag till. I Lidköping stod vi och sjöng på lördagarna. Jag skulle vilja ut och sjunga så där igen med några stycken. Det är något jag skulle vilja. Men vi kanske är för få, vad tror du Stina?

- Nej då, protesterar Stina glatt. Vi tar med oss gitarren och går ut!

Gertrud och Stina upplevs som verkliga föredömen. Båda två är de pensionärer och tar ett steg ut i något till synes väldigt ovisst, och det är verkligen inget komfortabelt lyxboende de har valt. Stina kommenterar:

- Man hoppas att det kan bli till inspiration för andra. Det handlar inte om att vara duktig, fastmer om att få gå

Gertrud vid uthuset på gården i Skagersvik.

i förutberedda gärningar, och rätt vad det är så öppnas en dörr.

Vi ber Stina utveckla sina tankar om riskerna med att tränga sig samman, ja gyttia ihop sig på en enda plats. Vilka uppmanande ord har hon att dela med sig av?

- Gyttra ihop sig, kan låta väldigt negativt. Det är ju underbart med en djup församlingsgemenskap som i Apostlagärningarna där det står att de kom ständigt var dag tillsammans. Man behöver verkligen syskonen och vara lemmar varandra till tjänst. Men om man sitter i knät på varandra kan man inte fungera! Vi är lemmar varandra till tjänst även om man är utsträckt ända till Skagersvik.

- Risken att slå sig till ro

mitt i gemenskapen finns alltid. Man behöver vara ute bland människor; vara i rörelse. Guds ande längtar efter att få sända människor i vår väg som vi ska vittna för och förmedla hopp och tröst till. De orden återkom Arne Imsen ofta till på sin tid. Men det går ju inte om vi inte kommer ut ...

Vi behöver komma ut på fältet, men vara förankrade i vår moderförsamling. Trosen och soldaterna delade krigsbytet lika.

I den här hemska tiden då människor är så fördärvade av inte minst skolväsendet och den perversa utvecklingen i samhället, där allt som är sunt och rätt, sant och gott blir undanskuffat, då är det så viktigt att vi som har mött Jesus står på barriaderna, dels för att

ropa ut evangeliet och dels för att lysa som fyrbåkar i natten. Vi får vara ett salt i förruttnelsen. Lägga av oss allt som är till hinder, men mycket annat också. Det är lätt att bli lat om man inte blir utmanad till att ta nya steg. Jesus varnade för när den materiella omsorgen prioriteras framför uppdraget.

Med dessa allvarliga slutord etsade fast hos oss, blir det dags att lämna våra systrar i Skagersvik. Regnet har gett vika för solen, och vi beger oss ut i den nu efter regnet så uppfriskade trädgården och plockar äpplen. Vi känner oss styrkta på allt sätt efter samtal och gemenskap med dessa båda visionära. Som Gertrud sa: "Det behöver inte vara så invecklat där vi går fram med evangelium!" ■

Dopet till Kristus

Jan Egil Hafsahl

Dopet till Kristus

Av Jan Egil Hafsahl, häftad 31 sidor

Pris 20:-

Dopet har rakt igenom århundradena varit ämne för diskussioner, ordväxlingar och villoläror.

Häftet *Dopet till Kristus* är mer än bara en partsinlaga i saken. Det är även en ödmjuk bön om att vi som ett väckelsekristet folk, åter må vända tillbaka till apostlarnas undervisning.

Beställ genom e-post bmc@maranata.se eller ring 08 98 56 83

Vittnesbörd av
Simon Beecham

”Jag lyfter mina därifrån komme

Jag kommer ursprungligen från England, och jag har inte känt Gud så länge, men jag mötte Jesus för en del år sedan när jag var i Trinidad.

Jag lämnade England för många år sedan och levde ganska vilt och använde droger och alkohol. Det var ett liv med mycket festande och mycket resande. Då jag lämnade England åkte jag först till Israel. Där bodde jag i ett par år och var en del ute i öknen och besökte många platser. Jag levde ett vilt liv och det var som sagt mycket festande. Jag fick jobb på en båt och reste med den runt Spanien. Vi seglade även över till Trinidad och Tobago, och där på Trinidad stannade jag och öppnade ett internetkafé.

Under hela mitt liv hade jag varit nyfiken på vad som kommer efter döden. Vad händer? Finns det någon Gud? Finns det någonting överhuvudtaget? Jag har alltid haft denna undran, och jag tror nog att de flesta har det.

När jag var i Trinidad så mötte jag folk som gick mycket i kyrkan. Jag skaffade mig böcker om Jesus för jag ville veta vad det handlade om. Jag läste om profetior, om hur världen ser ut, och funderade på om det som folk sa stämde med vad som stod i bibeln. Jag tyckte att det gjorde det och jag såg även vart världen var på väg och hur människan är idag.

Jag fortsatte med mitt internetkafé i ungefär fem år. Jag var verkligen inte Guds bästa barn, men jag började gå i en kyrka som låg nära intill. Jag var redan då

tatuerad, och innan jag fick gå in i kyrkan, var jag tvungen att linda bandage över mina tatueringar, så jag tyckte inte det där var något för mig. Jag hade istället min egen uppfattning om Jesus och tyckte att jag hade tagit emot honom. Jag hade döpt mig i havet men egentligen hade ingenting ändrat sig. Jag var likadan som tidigare och festade på som vanligt, men tyckte samtidigt att jag var frälst.

En dag då jag jobbade på kafét kom ett par killar in och ville titta på mitt pass. Det tyckte jag var okej, och jag visade upp mitt pass. De sa att jag skulle följa med dem och körde mig direkt till ett fängelse! Det var ett fruktansvärt ställe. Det är inte som att vara i ett fängelse här i Sverige. Det var en liten cell, bara några meter lång. Det var kanske sexton personer där ibland och jag fick mycket stryk. Jag fick ligga på ett stengolv och förlorade viljan att leva. Ibland fick jag stå i ett hörn så länge så att benen svällde upp, och små kryp, både tusenfotingar och andra grävde sig in i benen på mig. Det var så hemskt!

En dag kom en kille in och gav mig en pappkartong att lägga mig på. En annan kille sa: ”De lägger in rakblad i kartongen, så att man skär sönder sig när man lägger sig, så det är bäst du kollar först.” Jag undersökte den noga men fann till min förvåning en bibel!

Jag hade ju ingenting att läsa, och det var dessutom så mörkt därinne. Så öppnade jag den bara, och tänkte att jag måste få ett ord från Gud, jag var så trött på att leva. Där jag öppnade bibeln fanns

en psalm: ”Jag lyfter mina ögon upp till bergen, därifrån kommer min hjälp” (Ps 121).

Efter ett par dagar mötte jag verkligen Jesus och jag blev andedöpt på en gång. Jag kunde då se hur de andra i cellen flyttade sig undan litet. De ville inte vara nära mig eftersom jag talade så konstigt, jag talade i tungor! Jag var så plötsligt glad, och de tyckte förmodligen att jag hade blivit galen.

Jag blev kvar i det fängelset i åtta månader innan de skickade mig till England. Nu hade jag inte varit i England på tjugo år, och tyckte inte längre att jag var från England. Men jag hamnade i London, och jag var så trött på att leva just då. Jag hade blivit behandlad så illa att jag hade gett upp. Då började jag med heroin, för jag tänkte att det skulle dämpa den här inre smärtan.

Jag levde där på gatan, kanske ett år, men så hände något. Jag mötte en kille från en kyrka, St Lukes i London. Egentligen ville jag bort ifrån England, och ville hela tiden hem till Sverige för jag kände att Sverige var mitt hem. Jag fick ett tillfälligt jobb i kyrkan som handlade om att putsa och lackera om hela golvet i kyrkan. Det tog några veckor och jag gjorde det helt själv. Jag fick 100 pund. Det var egentligen ingenting, men för mig just då var det hela världen. En biljett med buss tillbaka till Sverige kostade 99 pund!

När jag kom tillbaka till Sverige, bodde jag i närheten av Borlänge. Jag fortsatte

ögon upp till bergen, r min hjälp”

att droga, och det var en fortsatt kamp inom mig. Det fanns dock en gnista som sa mig att det fanns något annat, att det fanns en annan mening med allting. Så efter ett par tre månader lade jag in mig på ett sjukhus då jag insåg att det gällde liv eller död. Jag lade in mig en vecka och det var ett helvete. Det innebär en fruktansvärd smärta när heroin går ur kroppen, ja det går inte beskriva. Men jag överlevde den här veckan, och så mötte jag en sjuksköterska som hade varit

Jag gick från mitt sovrum där jag bodde i Djurås, klev in i bilen och åkte med dit vi skulle vittna och sjunga, in och spela och sedan tillbaka igen. Jag gick inte ut någonstans. Till och med en läkare som jag träffade kom från sjukhuset hem till mig. Det brukar de inte göra. Men det var så många under som allteftersom hände.

Efter ett tid fick jag komma till Maranata i Stockholm, och när vi stod och spelade, så visste jag: -Här ska jag vara!

har mycket kamp. Vägen är smal, men det ska inte vara så lätt; vi måste lära oss något.

Jag vill läsa ett ord. Jag läser alltid bibeln på engelska, och jag försöker titta litet på grundtexten. Nu läser jag ur 1 Korintierbrevet kapitel 13: Det är ett underbart kapitel som talar om kärlek, vad kärleken verkligen är. Det finns inget bättre än det här. Så här ska vi vara mot varandra. Jag läser på engelska. Det står: ”For now we see through a glass,

Jag förstår inte det där med att gå i kyrkan bara på söndag, och sedan glömma bort det resten av veckan. Det måste ju handla om hela livet, man måste ge hela livet till Gud.

på Maranatas tälmöte bara två veckor innan. Då hon såg mig – jag stod där med ett gitarrfodral och en bibel i ena handen – sa hon: Jag vet precis vart du ska! Så hjälpte hon mig.

Jag kom till en grupp i Djurås. De hade varit ute i många kyrkor och vittnat och sjungit. Många av dem hade tidigare gått på droger men fått hjälp genom LP-stiftelsen. Saker och ting blev bättre, men det var fortfarande tufft för mig. Jag hade fortfarande en inre kamp och jag var fortfarande i dåligt skick efter vad som hade hänt i fängelset.

Här var det något annorlunda. Människor som inte bara gick i kyrkan på söndag. Jag förstår inte det där med att gå i kyrkan bara på söndag, och sedan glömma bort det resten av veckan. Det måste ju handla om hela livet, man måste ge hela livet till Gud. När man möter Jesus, förändras man inombords.

Jag frågade om jag fick flytta in i Maranataförsamlingens storfamilj i Stockholm. Och det fick jag göra. Jag är fortfarande här, och jag tycker att det är det bästa jag har gjort. Jag tycker om att gå med Jesus, trots att jag fortfarande

darkly.”

Jag har haft det här i mina tankar de sista två veckorna. På svenska står det att vi ser ”såsom i en spegel”. Jag tycker att det är fel. Det är inte oss själva vi ser. Det har att göra med den andliga världen; den vi inte ser. ”Through a glass, darkly”, det är som när man tittar igenom ett fönster som är lite grumligt, lite mörkt. Men den andliga världen är lika verklig. Det är ett krig som pågår runt om som vi är en del av. I bönen måste vi vara med, och vara tillsammans. Gud välsigne er var och en! ■

Spurgeons varningar för katolicismen bortsorterat i nyupplaga

Charles Haddon Spurgeon är vida känd. Han var verksam på 1800-talet och hans tal och skrifter har haft stor spridning. Han skrev bland annat en andaktsbok, *Morning and Evening*, som på senare år givits ut i en kraftigt reviderad upplaga.

I nytgåvan, utgiven av förlaget Hendrickson, verkar man vilja ändra på textens innebörd genom att byta ut ord av stor betydelse. Exempelvis där Spurgeon använt ordet papism [påvedöme] har man istället skrivit "en mänsklig religionsform" eller "det gigantiska religiösa systemet". Med tydlig syftning på papismen använde Spurgeon beskrivningen "det

fördömda systemet". I den reviderade upplagan används istället ett mer neutralt uttryck som "det fördömda, av människor skapade systemet". När Spurgeon skrivit "papismens ande", så översätts det till "gärningarnas religion". När det står "Roms villfarelse", så blir det "villfarelse". Man säger inget om "papismens mörka gärningar i det förflutna". När det står att "präster liksom ugglor hatar dagsljuset", då reduceras det till att "mörkret hatar ljuset". När det talas om att "spela prästerskapet i händerna", så reduceras det till att "spela satan i händerna". Och när det står att bibeln är påvens bane, ett gift, så reduceras det till bara bibeln.

Vi publicerar här en bit av Spurgeons

andaktsbok i original sida vid sida med den reviderade versionen. Texten inleds med ett bibelcitат, vilket förefaller vara det enda som undsluppit revidering. Båda utdragen är översatta från engelska till svenska av Hans Lindelöw.

Ur Spurgeons andaktsbok *Morning and Evening*

*Förbannad vare inför HERREN den man som tager sig före
att åter bygga upp denna stad, Jeriko (Jos 6:26).*

Andaktsbokens originalversion

"Eftersom den som byggde upp Jeriko blev förbannad, hur mycket mer så den som strävar efter att återställa papismen ibland oss. På våra faders dagar föll papismens gigantiska murar genom kraften i deras tro, genom uthålligheten i deras kamp, genom de evangeliska trumpetstötarna. Och nu finns det de som skulle vilja bygga upp detta fördömda system på dess grundvalar. O, Herre, gör deras orättfärdiga anslag om intet och stöt ned varje sten som de reser upp! Det borde vara en allvarlig sak hos oss att grundligt renas från varje villfarelse som har en tendens att främja papismens ande. Och när vi har sopat rent framför vår egen dörr, så skulle vi söka att på allt vis stå emot dess alltför snabba spridning i församlingen, på annat håll och i hela världen. Det sista kan göras dels i hemlighet genom uthållig bön, och dels i det offentliga genom att beslutsamt vittna. Vi måste varna med klok frimodighet dem som är böjda åt Roms villfarelser.

Den reviderade utgåvan

"Eftersom den som byggde upp Jeriko blev förbannad, hur mycket mer så den som strävar efter att återställa en mänsklig religionsform ibland oss. På våra faders dagar föll det gigantiska religiösa systemets murar genom kraften i deras tro, genom uthålligheten i deras kamp och genom de evangeliska trumpetstötarna. Nu finns det de som skulle vilja bygga upp detta fördömda, av människor skapade system på dess grundvalar. Herre, gör deras orättfärdiga anslag om intet, och stöt ned varje sten som de bygger! Det borde vara en allvarlig sak hos oss att grundligt renas från varje villfarelse som har en tendens att främja gärningarnas religion. Och när vi har sopat rent framför vår egen dörr, så skulle vi söka att på allt vis stå emot dess alltför snabba spridning i församlingen, på annat håll och i hela världen. Det sista kan göras dels i hemlighet genom uthållig bön, och dels i det offentliga genom beslutsamt vittnesbörd. Vi måste varna med klok

Vi måste undervisa de unga i evangeliets sanning och berätta för dem om papismens mörka gärningar i det förflutna. Vi måste hjälpa att sprida ljuset mer uthålligt utöver landet, ty prästerna, liksom ugglorna, hatar dagsljuset. Gör vi allt vi kan för Jesus och för evangeliet? Om inte, så spelar våra försummelser prästerskapet i händerna. Vad gör vi för att sprida bibeln, vilket är för påven hans bane och ett gift. Ger vi ut goda och sunda evangeliska skrifter? Luther sade en gång: "Djävulen hatar pennor (han sa gåspennor, det var vad man använde då!) och otvivelaktigt hade han goda skäl att göra det. För väl utrustade författare har genom den helige Andes välsignelse gjort stor skada för djävulens rike. Om de tusenden som kommer att läsa detta kortfattade budskap ikväll, gör allt de kan för att hindra uppbyggandet av det förbannade Jeriko, då kommer Herrens ära att utbreda sig ibland människors barn. Läsare, vad kan du göra? Vad kommer du att göra?"

frimodighet de som är böjda åt villfarelse. Vi måste undervisa de unga i evangeliets sanning. Vi måste hjälpa att sprida ljuset mera uthålligt utöver landet, ty mörkret hatar ljuset. Gör vi allt vi kan för Jesus och evangeliet? Om inte, så spelar våra försummelser bara satan i händerna. Vad gör vi för att sprida bibeln? Ger vi ut goda och sunda evangeliska skrifter? Luther sa en gång: "Djävulen hatar gåspennor", och otvivelaktigt hade han goda skäl att göra det. Väl utrustade författare har genom den helige Andes välsignelse gjort stor skada för hans rike. Om de tusenden som kommer att läsa detta kortfattade budskap ikväll gör allt för att förhindra uppbyggandet av det förbannade Jeriko, (– det står kvar! Men ingenting av vad det syftar till!) ...då kommer Herrens ära att utbreda sig ibland människors barn. Läsare, vad kan du göra? Vad kommer du att göra?"

- Jag tackar Gud att jag får vara med och kämpa för hans sak

Ingvar Jansson, 92 år

Jag kommer ihåg för femton år sedan. Då stod jag inför den här församlingen och försökte uttrycka mig. Jag var nyfrälst och det var Kjell Roos som på ett tålmöte talade direkt till mig. Han talade egentligen om vilken "skitstövel" jag var. Att jag behövde söka Gud. Följden blev att jag hamnade i bönetältet, och där fick jag ta emot Jesus.

Det har gått en del år sedan dess. Jag ville ju be och då var det en som rådde mig att be bönen Fader vår. Jag började be Fader vår... och kom till stället där det heter "...såsom ock vi förlåta dem oss skyldiga äro". Jag stannade där. Jag funderade över det där och tänkte att det var något man måste göra för att komma fram till den fulla frälsningen. Jag fick faktiskt be Herren om hjälp många gånger innan jag fick uppleva det här. Jag fick uppsöka människor och

tala med dem. Jag fick söka förlåtelse, och fick i allmänhet det.

Sedan dess har Herren lett min väg. Jag bodde i Sundbyberg i ett hus som inte direkt var lämpat för åldringar. Det var en liten tambur där man inte kunde ställa en rullator, och en trappa upp till hissen.

Då började jag fundera på att försöka få ett annat boende. Jag letade på datorn efter ett, och så kom jag till ett hus, och det såg väldigt intressant ut. Det fanns en uppkörningsramp så man kunde gå med rullator ända in. Jag funderade på det där flera gånger och tog fram det gång på gång i datorn. Det var bara så att det låg i Dalajärna. Men så tänkte jag:

-Det finns väl social service där också, så man skulle väl kunna klara det där. Jag funderade hur det där huset såg ut inuti, och ringde och beställde tid

för att titta och skickade dit min son. Han åkte dit och fick se huset. Han sa att det var bra, det var inga större fel på det. Det skulle nog inte kosta så mycket att reparera. Och sen sa han: -Det är ett kapell!

Det var en församling som hade ett litet kapell ute på själva landsbygden. Själva hade de flyttat verksamheten till Vansbro. I alla fall så bestämde jag mig och åkte upp och köpte det här huset. Det måste ju ha varit Guds mening, eftersom han visade mig huset gång på gång då jag slog på datorn.

Nu har vi börjat ha möten, och det har faktiskt kommit folk. Det har börjat att lossna. Vi fortsätter i höst igen, och jag tackar Gud för att jag får vara med och kämpa för hans sak.

Tack gode Gud för vad du har gjort för mig, och tack för att jag får vara en tjänare för dig. Amen.

Löfteslande

- en berättelse om lidande och förtvivla

Michael Dakwar är palestinier född i Israel. Tidigare i år berättade han i ett möte i Maranataförsamlingen om Israels historia från Abraham och fram till vår tid. Föredraget är enkelt och tydligt och till god hjälp för den som vill förstå mer av den historiska orsaken till att Israel ständigt är så aktuellt i världspolitiken. Vi publicerar här den andra och sista delen.

Återvändandet till Sion

Theodor Herzl var villig att acceptera vilket annat land som helst, bara judarna fick ett eget land. Han gjorde sitt bästa, men han lyckades inte få någon plats. Senare grundade han sioniströrelsen och den blev en organisation som representerade alla judar i hela världen. Uppmuntrade av den växande sioniströrelsen började många judar återvända till Israels land, som fortfarande, under senare delen av artonhundratalet, 1890 och framåt, var under Ottomanska väldet. Men med hjälp av några rika judar fick de möjlighet att köpa land och starta bosättningar.

Invandrarvågorna till Israel kallas på hebreiska aliyah. En aliyah betyder förflyttning (att gå upp) eller pilgrimsfärd. När judarna återvände till Jerusalem, också i Bibelns psalmer, heter det aliyah; vi går upp till Jerusalem. Så aliyah har blivit namnet för den judiska invandringen tillbaka till Israel. År 1881 levde det bara 25 000 judar i Israels land. Det var bara omkring sex procent av den totala befolkningen i landet vid den tiden. Landet var närmast ofruktbart. Huvudsakligen för att det Ottomanska imperiet inte stimulerade människor att bruka jorden. De lade bara tunga skattebördor på nästan allting. Det var skatter till och med på träd. Därför sågade människor på den

tiden bort sina träd, så att de inte behövde betala skatter på dem. Men också för att bygga järnvägar avverkade man skog i stora delar av landet. Så landet blev ännu mera ofruktbart.

Som jag sa, var de flesta judar som bodde i landet på den tiden religiösa. De bodde på platser som hade historisk, religiös betydelse för dem. De flesta var fattiga. De fick sitt underhåll från rika judar i Europa. Men de judar som kom från Ryssland eller Östeuropa, de sa: Vi måste bygga upp vårt land, vi måste tjäna vårt levebröd i vårt anletes svett! Så de började bearbeta landet; odla, beså det och bebygga. Efterhand började tusentals judar återvända till landet, under olika perioder. Det kom inflyttningstvågor; första, andra och tredje aliyah-vågen. Den tredje vågen av invandring kom till stånd huvudsakligen på grund av förföljelsen i Ryssland, efter ryska revolutionen 1917. Pogromer ägde rum igen och åren 1917-1921 blev omkring 60 000 judar dödade. Och ännu många fler blev sårade på grund av pogromerna. Det gav ytterligare ett skäl för judarna att söka ett eget hemland. Därför började de återvända till Israels land. År 1914 utbröt det första världskriget och Israels land återerövrades från de ottomanska turkarna och placerades under brittisk överhöghet, vilket senare

blev känt som ett brittiskt mandat. Det brittiska mandatet varade från 1917 till 1948.

Balfourdeklarationen

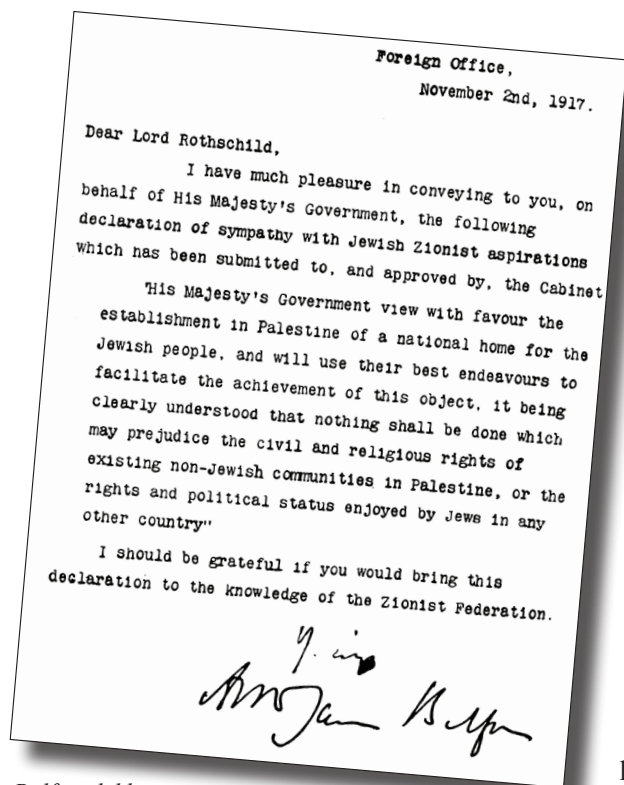
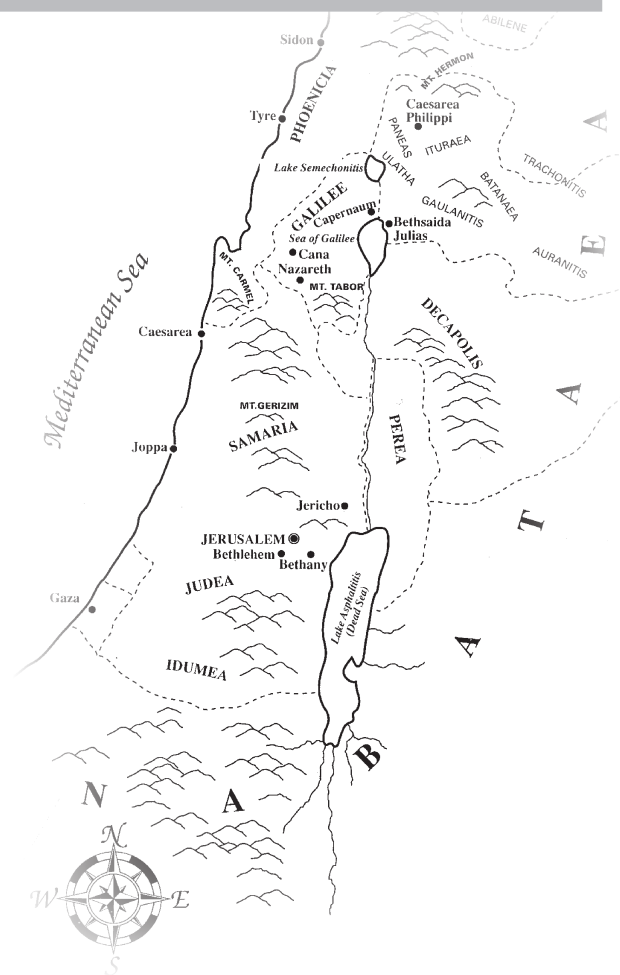
År 1917 gav England ett löfte till det judiska folket. Detta löfte var Balfourdeklarationen som var en produkt av årtal av överläggningar mellan sioniströrelsen och den brittiska regeringen. I denna deklaration ges judarna löftet att de ska

Theodor Herzl 1860-1904 var grundaren till den moderna sioniströrelsen.

t Israel

n, om hopp och längtan

Balfourdeklarationen

få ett eget land i det land som då kallades Palestina. Men det betonades också att då judarna skulle få ett land, skulle de också respektera folket som bodde där. Den deklarationen är intressant att läsa. Den brittiska regeringen var smart. För att få kontroll gav de också löfte till de arabiska härskarna och 1915 lovade de Hussein, Meckas furste, att de skulle stödja ett självständigt arabiskt kalifat. Med alla sina löften skapade de en konflikt mellan araber och judar då båda parterna förstod från britterna att de skulle få landet Palestina. Deklarationen var inte så tydlig om var gränsen mellan judar och araber skulle gå i det utlovade landet.

En paragraf i denna deklaration säger att så långt det gäller Palestina är Storbritannien beslutsamt att inget folk ska vara underordnat ett annat och britterna har noterat och stöder judarnas anspråk på att få återvända till Palestina, men

de hade nu fått ett hopp om att de en dag skulle få tillbaka sitt eget land. Dessa tusentals judar som återvände till sitt land byggde upp nya samhällen, de förde med sig ny teknik och ny teknologi. De hade framgång. De köpte land.

Den arabiska revolten

Å andra sidan kände sig den palestinska befolkningen lite avundsjuk. De kände sig hotade att judarna skulle ta deras land. Så de gjorde revolt mot judarna och de brittiska soldaterna. Det första kända upproret som ägde rum mot judar och britter har gått till historien under namnet Nebi Mosa-revolten som ägde rum 1920. Det här skapade förutsättning för en bitter konflikt mellan judar och araber. Och ju mer antalet judar växte i landet, ju mer deras samhällsbygge växte, så dess mer kom de nationalistiskt sinnade och huvudsakligen muslimska

bara så långt som det är i överensstämmelse med de redan där boende invånarnas frihet såväl ekonomiskt som politiskt. Det var en del av Balfourdeklarationen.

Efter det att Balfourdeklarationen kommit till stånd emigrerade ännu flera ryska judar till Israels land, därför

araberna i landet att bli missnöjda. De gjorde sitt yttersta för att hindra judarna att ta över landet. De muslimska ledarna gjorde vad de kunde för att uppvigla den arabiska befolkningen mot judarna. En av dessa ledare var känd under namnet Haj Amin el-Husseini. Han var mufti, en hög muslimsk präst, i Jerusalem. Han var den nationalistiska rörelsens ledare i landet. Han gjorde sitt yttersta för att hindra judarna att bygga upp landet. Han såg till att det blev demonstrationer mot judarna och engelsmännen. Han anordnade strejker och den som inte ville lyda blev dödad. Så även om människor inte var på hans sida blev de tvingade att vara med i demonstrationerna för de var rädda att bli dödade. Detta gjorde att spänningarna mellan judar och den palestinska befolkningen tilltog. Det gjorde att den judiska delen av befolkningen tvingades att organisera sig militärt. De byggde upp en organisation under namnet Hagana, vilket betyder "försvar". Detta var upprinnelsen till det israeliska försvaret idag.

Tel Aviv växte väldigt snabbt. Nya industrier byggdes upp. Ny teknologi, mycket arbete. Araber från andra länder kom till Palestina för att söka jobb, för de såg att judarna hade goda möjligheter att förse dem med arbete. Så det var stor ekonomisk tillväxt under det brittiska

Som jag sa, Haj Amin el-Husseini, Jerusalems mufti, drog sig inte för att göra allt som stod i hans makt för att hindra judarna att komma tillbaka till Israel, det utlovade landet. Och under andra världskriget drog han sig inte heller från att alliera sig med Hitler för att tillsammans med honom planera judarnas förintelse. Under Hitlers inflytande fortsatte han revoltens mot britterna och judarna. Tusentals människor blev dödade under denna revolt; judar och araber. Det var terrorattacker både mot judar och araber. Det var också judar som attackerade araber.

Åren 1946-1947 var det många judiska attacker mot brittiska soldater i Israel. De försökte finna utväg för judarna att återvända till Israel. Efter kraftiga påtryckningar från judarna runt om i världen och från FN och andra länder gav brittiska regeringen upp till slut. Och fastän de inte funnit någon lösning på problemet, lämnade de landet och lät judarna upprätta sitt eget styre där. Den 14 maj, enligt den judiska kalendern, år 1948, blev den judiska staten utropad och den israeliska flaggan hissades för första gången istället för den brittiska flaggan. Ben Gurion, som var judarnas ledare vid den tiden, utropade att staten Israel hade

Mellan 1948 och 1967 var det några andra krig, men det som var speciellt stort är det krig som kom att benämnas "sexdagarskriget" år 1967. Denna gång återerövrade judarna hela gamla staden Jerusalem. De intog allt det vi kallar "Västbanken" från Jordanien, de tog också tillbaka Gaza från Egypten. De erövrade även Golanhöjderna från Syrien. Detta anses vara ett krig av största betydelse för judarna i modern tid. Många betraktar det som ett Guds mirakel. Hur kunde ett litet land som Israel hålla stånd mot alla arabländerna och arabstyrkorna?

If you can't come to town,
please telephone 4607

Lighting, Heating, Cooling, Refrigeration

CARL MARX
1 PRINCETON HWY. APT. 209
JERUSALEM
SUNDAY, MAY 10, 1968

STATE OF EMERGENCY IS DECLARED

The first independent Jewish State in 19 centuries was born in Tel Aviv as the British Mandate over Palestine came to an end at midnight on Friday, and it was immediately subjected to the test of fire. As "Medinat Yisrael" (State of Israel) was proclaimed, the bombs fell and the fighting raged, with most of the city falling to the Jews. At the same time, President Truman announced that the United States would accord recognition to the new State. A few hours later, Palestine was invaded by Modern armies from the south, east and north, and Tel Aviv was raided from the north. On Friday the United Nations Special Assembly adjourned after adopting a resolution to appoint a mediator.

Most Crowded Hours in Palestine's History

Between Thursday night and the morning Palestine was the scene of the most crowded hours in its history. For the Jewish population there was the anguish over the fate of the five expelled Arab towns and women in the El-Rihan bloc of settlements near Hebron. Their evacuation was scheduled for 10:00 a.m. on Friday, but the possibility to end of a victory was a foregone conclusion. When the evacuation was completed, the Jews would be in a position to take over the entire country. The evacuation was whether or not to extend the last time and the "Yisraeli" would be the last. The evacuation was whether or not to extend the last time and the "Yisraeli" would be the last. The evacuation was whether or not to extend the last time and the "Yisraeli" would be the last.

On Friday afternoon, from Tel Aviv, came the report on the announcement of the Jewish State, and in official circles, it was the "Medinat Yisrael" - State of Israel, with the meaning of it as the first Jewish State in 19 centuries. The proclamation of the State was the first step in the process of the new State. The proclamation of the State was the first step in the process of the new State. The proclamation of the State was the first step in the process of the new State.

same time, President Truman announced that the United States would accord recognition to the new State. A few hours later, Palestine was invaded by Modern armies from the south, east and north, and Tel Aviv was raided from the north. On Friday the United Nations Special Assembly adjourned after adopting a resolution to appoint a mediator.

Egyptian Air Force Spiffires Bomb Tel Aviv: One Shot Down

Jerusalem, The Tel Aviv, was hit by an Arab plane at 2:30 p.m. on Friday afternoon, when the plane dropped bombs on the city. The plane was shot down by the Israeli air force. The plane was shot down by the Israeli air force. The plane was shot down by the Israeli air force.

2 Columns Cross Southern Border

Jerusalem, The Tel Aviv, was hit by an Arab plane at 2:30 p.m. on Friday afternoon, when the plane dropped bombs on the city. The plane was shot down by the Israeli air force. The plane was shot down by the Israeli air force. The plane was shot down by the Israeli air force.

THE PALESTINE POST

THE SUBSCRIPTION DEPARTMENT has established in The Palestine Post office, Beach Road, Jerusalem, Tel. 4233.

PRICE: 10 MILLS
VOL. XXIII, No. 494

STATE OF EMERGENCY IS DECLARED

later but without taking any action on the Partition Resolution of November 29.

Yesterday the battle for the Jerusalem-Tel Aviv road was still under way, and two Arab villages were taken. In the north, Acco town was captured, and the Jewish Army consolidated its positions in Western Galilee.

U.S. RECOGNIZES JEWISH STATE

WASHINGTON, Sunday.—"In minutes after the signing of the British Mandate for Palestine, the White House issued a formal statement by President Truman that the U.S. Government intended to recognize the Jewish State of Israel as the Jewish nation, and to extend to it the same status as the Jewish nation in the United Nations. The U.S. is also considering taking the same action as it is known because in Palestine only or the same Middle East, and the establishment of diplomatic relations with the Jewish People's Government.

Special Assembly Adjourns

FLORHAM PARK, N.J., Sunday.—The Special Assembly of the United Nations adjourned today after a session of 10 hours and 15 minutes. The assembly adjourned after a session of 10 hours and 15 minutes. The assembly adjourned after a session of 10 hours and 15 minutes.

North End Press

Engelsmännen förbjöd muftin att återvända till Israel så han blev tvingad att leva sista delen av sitt liv i Libanon. År 1947 blev det flera uppror efter andra världskriget. Judarna hade blivit förföljda och eliminerade av nazisterna. Vi vet att sex miljoner judar dödats av nazisterna. Detta tvingade sioniströrelsen att arbeta ännu mera intensivt för att finna lösningar för det judiska folket. De såg till att tusentals judar kom tillbaka till Israel. Men på grund av spänningarna i förhållande till den palestinska befolkningen uttryckte det brittiska mandatet att man inte kunde ta emot flera judar. De tvingade det judiska folket att upphöra med invandringen

Det här var naturligtvis inte något som behagade araberna. Och från 1948 till 1967 var de i ständiga krig mot varandra. 1948 var det första stora kriget mellan araber och israeler. Det var fem nationer mot den nyss deklarerade staten Israel.

Men hur som helst, detta krig 1967 skapade ännu mera flyktingproblem. Palestinierna som bodde på Västbanken och i Gaza kom under kontroll av Israels armé. Man kan säga att så är det än idag. Även om palestinerna har självstyre, så står de under Israels kontroll.

1967 samlades alla arabländer i Khar-toum. De deklarerade tre ting: Inget erkännande av Israel. Inga överläggningar med Israel. Ingen fred med Israel. Detta har blivit känt som de tre nej. Araberna avvisade totalt varje försök att hålla fred med Israel eller erkänna dess existens. Men 1977 kom Egypten att som det första arablandet sluta fred med Israel. Detta medförde uppror och vrede från det palestinska folket, för de upplevde att de var negligerade av den största och mäktigaste arabnationen. Därför försökte de ta saken i sina egna händer. I Gaza och på Västbanken ägde ett uppror rum. Det blev känt som Intifadan, palestiniernas uppror. Det varade många år – från 1987 till 1993. Men 1993 så ingick den palestinske representanten fredsvillkor med Israel. Olyckligtvis vet vi att det bara var en fred på papperet. Det var ett fredsavtal, men inte fred mellan två folk.

Israel idag

Hur stor är Israels befolkning idag? Den totala befolkningen är 8 880 000. Det är själva Israel; utan Västbanken och Gaza. Bara Västbanken har en befolkning på 2 731 000. Ibland dem finns omkring 375 000 judiska bosättare. I Gaza finns omkring 1 816 000 personer. Och på Golanhöjderna bor omkring 40 000 människor. Allt tillsammans ungefär 12 767 000. Nästan tretton miljoner människor bor i detta lilla landområde som är ungefär lika stort som Småland! Du kan föreställa dig de spänningar som finns mellan dessa människor. Befolkningen växer och även så spänningarna. Det här är också ett stort hot för Israel för den palestinska befolkningen är nästan 4.5 miljoner. Det inkluderar då inte de palestinier som bor i själva Israel, där det bor omkring 1 694 000 araber. Så det är nästan hälften judar och hälften palestinier som bor i detta landområde; Israel, Västbanken och Gaza. Vi kan föreställa oss att judarna dels inte vill ha palestinerna under sin kontroll. De önskar att de kunde ha fred med palestinerna och dessa hade sitt eget land. Men samtidigt vill judarna slå vakt om sin säkerhet och sitt eget folk. Det här är problemet. Det har inte gått att finna en lösning så båda folken kan känna sig

En bild från ett skyddsrum i anslutning till en kibbutz under sexdagarskriget 1967. Att tillbringa långa tider i små skyddsrum är en del av livet för israelerna ännu idag.

säkra i sitt eget land. Det är en mycket komplicerad situation. Vardera parten har sina krav och varje krav verkar vara oacceptabelt för den andra parten.

Nu vill jag tala huvudsakligen om landet Israel, inte Västbanken eller Gaza.

Staten Israel och dess befolkning

Israel har en skiftande befolkning. Människor från hela världen. Judar från olika länder kom tillbaka till Israel. Araber bodde där. Bland araberna, som till huvudsak är muslimer, finns det ungefär

180 000 kristna, som också har sin kultur. Och som jag sa, kom judar från hela världen, inkluderat Europa, Östeuropa och från arabländerna. Och var och en av dem tog med sin egen kultur. Även för judarna själva var det inte lätt att leva tillsammans. Det fanns många spänningar bland dem själva, på grund av olika mentalitet och kulturer. Men med den nya generationen försvinner den spänningen, steg för steg. Judarna är söndrade i religiösa och sekulariserade grupper. Den stora gruppen judar är sekulariserade, men de religiösa judarna är också delade i många sekter och trosbekännelser. De äter olika slags mat och ibland skämtar de om varandras maträtter och kulturer. Men den moderna staten Israel har människor från olika delar av världen. Judar, muslimer och kristna bor tillsammans. Israels moderna lagstiftning garanterar frihet åt alla. Var och en kan ha sin egen tro och religion, var och en kan praktisera sin egen gudstjänst. Ingen har rätt att

förfölja någon annan på grund av religion eller ideologi. Israel är en modern stat. Det är ett av de mest ledande länderna på teknologins område. Det har ett av de högsta procenten välutbildat folk i hela världen. Om vi tittar på statistiken, så ser vi att nobelpriset har getts främst till judar på vetenskapens område.

Som jag sa är det religionsfrihet i Israel. Det finns frihet att evangelisera, men de flesta judar är inte villiga att erkänna eller acceptera tron på Jesus Kristus. För några år sedan gjordes en undersökning av en oberoende organisation. De kom fram till att bara åtta procent av judarna kände till det hebreiska namnet för Jesus. Och bara fem procent av israelerna visste att Jesus uppstått ifrån de döda. Bara en procent av alla israeler vet att det centrala budskapet från Jesus var frälsning. Judarna har alltid en reserverad hållning till kristna som försöker evangelisera dem. Det är på grund av de dåliga erfarenheter de hade från kristna i Europa och på grund av det som de fått utstå från kristna i väst. Kristna och Kristus har alltid varit kopplat till förföljelse för dem och Jesus var inget namn de tyckte om att höra.

Troende i Israel

Från 1970 till 1980 fanns det omkring 500 troende kristna judar i Israel. Alla kände de varandra. År 1999 fanns det omkring 3000 troende judar i landet. Till att börja med var mest utländska missionärer som kom till landet och evangeliserade bland judarna. Men längre fram tog infödda judar som blivit omvända initiativet att

Evangelisation i Israel. Välsigna Israel med evangelium om Jesus!

evangelisera. Så idag finns det 10 000-30 000 kristna judar i landet. Somliga vill sätta siffran ännu högre, för de vet att det finns många judiska troende som håller sin tro hemlig. Då säger någon: men det är ju religionsfrihet i Israel, varför behöver de då hålla sin tro hemlig? Det är sant att lagen garanterar frihet. Men de som kommer till tro blir förföljda av sina egna anhängare och sin omgivning. Det finns judiska organisationer som har tagit som sin uppgift att förfölja och återföra dem som tror på Jesus. Många judiska kristna har blivit trakasserade av sådana organisationer. Det är illegalt, men det förekommer ändå. Idag finns mellan 100 och 200 kristna församlingar i Israel. Arabiska troende kristna beräknas vara omkring 15 000 och de flesta av dem kommer från ortodox eller katolsk bakgrund. Det är väldigt få som kommer från muslimsk bakgrund. Det görs stora ansatser från unga judiska kristna att evangelisera bland judar i Israel därför att de talar samma språk, har samma kultur och kan nå hjärtana till detta folk. Broder Gary som har besökt vår församling ett par gånger leder just den typen grupper av unga, judiska kristna som går ut och evangeliserar. Och judiska kristna blir allt mera frimodiga att tala och bekänna Jesus Kristus. De kan till exempel gå ut med t-shirts som har texten "Judar för Jesus". De har startat en radiostation på internet bara för att predika evangeliet dygnet runt för israeliska folket. Jag är så glad att jag ständigt får rapporter om unga människor som kommer till tro i Israel. Vi måste bedja för dem. Det judiska folket låg alltid på aposteln Paulus' hjärta. Han längtade alltid efter

frälsning för sitt eget folk. Och han visste att Guds löften till detta folk inte hade förändrats.

Olika teologier om Israel

Bland de olika teologier om Israel finns det två sorter som är farliga. En teologi som säger att Guds löften till Israel inte har giltighet längre och att den kristna församlingen har ersatt Israel idag och detta kallas för ersättningsteologi. Det är alltså församlingen som har ersatt Israel. Jag tror att den här teologin är helt fel. För jag tror att Gud aldrig tar tillbaka sina löften. Även om hans folk var trolöst, så tuktrade han dem, de fick lida under hans hand, men ändå tog han aldrig tillbaka sina löften. Det här kan vi läsa väldigt klart, exempelvis i Jeremias bok. Han talar om solen och månen. Han säger: kan solen och månen upphöra? Ja, än om de skulle upphöra att komma varje dag, så kommer mina löften till Israel aldrig att upphöra (Jeremia 31:35-37, 33:19-26). Så Guds löften står fasta för det judiska folket. Församlingen har aldrig ersatt det judiska folket. Israel är Israel och församlingen är församlingen.

Den andra farliga teologin vi har i världen idag är vad vi kallar den kristna sionismen. Den här gruppen startades sorgligt nog av framgångsteologin. För dem är allt vad Israels folk sysslar med heligt. De mer eller mindre tillber Israel och det judiska folket. Allt de har i sinnet är Israel och judarna. De är så extrema i sitt förhållande till Israel att de tycker att alla andra folk i världen har fel och Israel har rätt i allt; "Om Gud har välsignat Israel så måste vi också göra det" påstår de. Det mest skrämmande är att de går

så långt att de menar att det finns inget behov av att evangelisera det judiska folket. De tror att judarna genom sitt förhållande till Gud redan är frälsta. De försöker inte evangelisera judarna. De ger pengar till den judiska staten och judiska organisationer. Man resonerar som så att den som välsignar Israel blir välsignad av Gud. De som vill bli välsignade av Gud, de stöder Israel ekonomiskt. De flesta av de troende judarna i landet Israel tycker inte alls om denna attityd. De tror inte att man genom detta sätt når det judiska folket med evangelium. Och om någon kristen vill offra för Israel, ska den ge främst till de troende i landet, innan de ger till staten Israel eller till andra judiska organisationer i allmänhet. Så gick det till i Nya Testamentet, då exempelvis de troende i Europa gjorde insamlingar för att lämna till de heliga i Israel. Det är det rätta sättet.

Det här är alltså två farliga sätt att möta ämnet Israel. Det ena är att säga att församlingen har ersatt Israel. Det andra är att rättfärdiga det judiska folket vad det än gör; vare sig det är rätt eller fel och säga att de behöver inte evangeliseras. Paulus undervisar om att alla judar behöver höra evangelium. Han säger att en dag ska Gud öppna deras ögon så att de kommer att tro att Jesus är Messias. Men vi har ett ansvar att bedja för dem.

Fred för Israel

Under tiden fortsätter konflikten mellan judar och araber. När det än lyser fram ett hopp om att det ska bli samförstånd och fred, så går något fel. Som det skett under de senaste fredsförhandlingarna. Personligen tror jag inte att det någonsin blir fred mellan Palestina och Israel. Den enda sanna friden och freden är genom Jesus Kristus. Det exemplet tycker jag att judiska och arabiska kristna i landet visar. De firar gudstjänst tillsammans, de tar hand om varandra och älskar varandra. De visar hela världen att den enda sanna friden och freden kommer genom Jesus Kristus. Han är den ende som kan göra något åt skiljemuren.

Jerusalem, Jerusalem

Även om fredsförhandlingarna kommer överens om många frågor så kommer Jerusalem att förbli den stora stöttestenen. Där kommer de aldrig överens. Det är en stad som betraktas som helig av de tre stora monoteistiska religionerna: judendom, kristendom och islam. Och det lig-

ger väldigt nära hjärtat hos varje religiös jude, kristen och muslim. Men här är ju den plats där Gud kommer att visa sin vrede. Det är vad profeten Sakarja talar om i kapitel 12:2:

-Jag skall göra Jerusalem till en berusningskalk för alla folk runt omkring. Jämväl över Juda skall det komma när Jerusalem blir belägrat.

Och som jag sagt, de flesta judar är sekulariserade. De bryr sig inte om religion, de bryr sig inte om Jesus, de bryr sig

inte om Moses. Och de religiösa judarna hatar Jesu namn. Därför förväntar man sig inte att så många judar ska komma till Herren i dessa yttersta dagar. Därför tror många att Gud ska sända ännu en förföljelsevåg över judarna, så att de till slut blir tvingade att tro på Jesus. För han är Messias, den förväntade Messias, den Smorde. Därför finns denna uppmaning i bibeln: Bed för frid över Jerusalem. Och jag tror att när du ber om frid över Jerusalem så ber du för Jerusalems folk. Du

ber för judarna, du ber för de palestinska araberna och du ber för de kristna. Du ber att Gud ska öppna allas deras hjärtan att de får lära känna Gud, uppleva hans kärlek och den gåva han ger genom sin son Jesus Kristus. Jag tror att vi som kristna har ansvar att bedja. Bedja för det judiska folkets frälsning och för folket i Jerusalem.

- Önsken Jerusalem frid, ja, dem gånge väl, som älska dig (Ps 122:6). ■

forts från sid 5

Vedergäll Babylon

har solidariskt ansvar för förföljelserna mot de heliga. Alla dessa blodiga händer är ett resultat av de förfärliga konspirationerna mot Guds rike.

Överstepräster besudlade inte sina händer med att röra vid Jesu kropp. De skriftlärde besudlade inte sina händer genom att själva mörda gudasonen. Nej, det fanns vilddjursknektar, redo att verkställa deras heliga beslut. Då de högsta, religiösa myndigheterna fattat sitt beslut om att Jesus skulle röjas ur vägen, fanns det romerska vilddjuret tillgängligt att verkställa domen.

Tänk, vilka väckelser det hade varit i vårt land, om inte kyrkorna stått i vägen! Vilken andlig kraft det funnits bland Guds folk, om inte profeterna utrotats! Men det stundar en uppgörelse. Martyrerna under altaret i höjden ropar. Vår himmelske Fader säger: Ge er till tåls, vänta en liten stund! Det finns också ett folk, som inte ligger under altaret däruppe, de som kämpar mot vilddjuret här på jorden och värjer sig för att till varje pris upprätthålla släktskapen och förbindelsen med martyrerna.

De vill inte förråda eller svika konungen och hemlandet. De strider emot onskans väsende för att inte bli delaktiga i dödsdomen mot Jesus Kristus och alla hans vittnen. De vill inte stå bakom bannbullor, bojkotter, förförelser och förföljelser, som drabbat små och stora i Guds rike. Därför reser de sig upp i öppen och klar protest och markerar distans till kulturliv, religiositet, politik och ekonomi, som bygger upp det antikristliga system, som möjliggör en förföljelse i humanitetens namn.

Det står inte: Drag ut ifrån henne och skaffa er en viloplats där ni kan vara

trygga. Nej, det står: Vederlägg henne! Det räcker inte med uppbrott och utåg. Man måste aktivt bekämpa Babylon. Vår uppgift är att pina henne! Vi skall göra precis som vittnena det talas om i Uppenbarelseboken elva. De var till plåga för jordens inbyggare, inte till uppbyggelse och förströelse.

Den kristna församlingens uppgift är att, om möjligt, plåga ihjäl denna sköka! Avslöja hennes lögner och förförelser. Avslöja hennes villfarelser och förfärliga missbruk av makten. Avslöja hennes Kristusfientlighet! Då plågas hon! Men sjung med i hennes psalmer, och hon kommer att acceptera dig, klappa om dig och ge dig vinet, det berusande högmotsvinet, otuktsvinet, som också är vredesvinet.

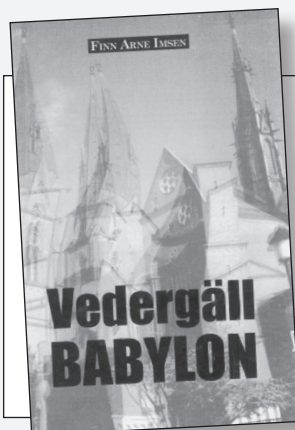
Ridån håller på att gå ned för sista akten. Scenen förändras. Snart, i mänsklighetens slutakt, kommer Jesus tillbaka. Gå ut och bekämpa skökan! Vederlägg vad hon har gjort!

Måtte vi vara trogna intill slutet, utan svek och förräderi. Bekämpa Babylon! Det gör man inte med flirt och inställsamhet, inte genom att betala skatter till henne, som vi vanligtvis gör. Vår uppgift är att bekämpa skökan och hennes systrar. Verbalt, men också på annat sätt

när det är nödvändigt. Genom protester skall vi vederlägga henne. Det gäller inte bara att tänka på martyrskapet för dem som har gått hem.

Tänk på de miljarder som sökte frälsning, men hamnade i kyrkans sköte. De förfördes genom sakramenten och gick förlorade – i Jesu namn. Skulle denna ärkehora vara värd hyllning, applåder och stöd? Hon som är skuld till att miljarder människor i evighet kommer att förbanna prästerskap och kyrka, för att de med påståenden om att pånyttfödelse äger rum i barndop och befastes i konfirmation, letts till fördärvet. Detta smärtar mig mest.

Måtte Gud få ge oss en djupare känsla för dessa människor, så att vi i kampen inte spar oss själva, utan förstår att det är vår uppgift att rädda dem som släpas till avrättningsplatsen, att rycka dem ur dödens käftar och ur förförelsens fruktansvärda makter. Måtte Herren Jesus Kristus få smälta våra hjärtan, så att den härlighet som strålar ut ifrån korset också strålar ut ifrån våra liv på ett sådant sätt att människor får sann vägledning och orientering mot Golgata. En sann och verklig bild av Herren Jesus Kristus, och en mäktig upplevelse av hans uppenbarelse och uppståndelse.

Beställ boken

Vedergäll Babylon

av Arne Imsen, limmad 84 sidor.

Pris 39:- +porto

Beställ genom e-post bmc@maranata.se
eller ring 08 98 56 83

Den breda ekumenikens väg

Text: Stig Andreasson

På den breda ekumenikens väg kan märkligt nog karismatisk förnyelse bo tillsammans med en stark sakramental teologi, som är tydligt besläktad med katolicismen. Detta ser ut att bli en delvis ny trend i kristenheten. Man ivrar för karismatiska manifestationer, men samtidigt ivrar man för det man kallar liturgisk och sakramental förnyelse. Ett exempel på detta finner vi i Oas-rörelsens sakramentsuppfattning.

Oas-rörelsens nattvardslära

Av allt att döma betraktar denna rörelse sig själv som en väckelse- och förnyelserörelse inom Svenska kyrkan. Den uppträder som konservativ, bibelförankrad, evangelisk och karismatisk. Men den står samtidigt för en bred ekumenik, som inkluderar den katolska kyrkan. Nyligen utgav rörelsen en avhandling om nattvarden, skriven av dess teologiska rådgivare. Den verkar nära besläktad med den katolska läran om mässan. Liknande tongångar har givetvis tidigare kunnat höras från högkyrkliga lutherska kretsar. Men knappast i förening med pingstbetonad och karismatisk tro. På den breda ekumenikens väg verkar det emellertid som om alla gränser kan suddas ut.

Vi tar med flera av rubrikerna i nämnda

avhandling om nattvarden, inklusive teologernas förklaringar, som vi sedan analyserar.

Äta bör man, annars dör man

- Alla vet att vi behöver mat och dryck för att uppehålla vårt kroppsliga liv. Men vårt andliga liv behöver också näring. Därför har Jesus stämt möte med oss i en måltid och uttryckligen knutit sin närvaro till bröd och vin, som i Nattvarden blir hans kropp och blod. "Om ni inte äter Människosonens kött och dricker hans blod äger ni inte livet. Den som äter mitt kött och dricker mitt blod har evigt liv" (Joh 6:52-53).

Både lärda bibeltolkare och vanliga bibelläsare har väl alltid förstått att Jesu ord ibland kan ha bokstavlig betydelse, men också att han vid andra tillfällen använder bilder, symboler, metaforer och liknelser. Frågan blir då inte om vi tar Jesu ord på allvar eller inte, utan om vi *uppfattar dem rätt*. Det gjorde inte alla på Jesu tid. Då Herren efter brödundret sade: "Den som äter mitt kött och dricker mitt blod, han har evigt liv", då var det många som missförstod hans ord. Det gör också våra dagars sakramentalister, då de tillämpar de orden på nattvarden. En sådan bibelförståelse förefaller mig orimlig av flera orsaker.

För det första uttalade Jesus dessa ord långt innan nattvarden blev instiftad. Varken lärjungarna eller någon annan kunde vid denna tidpunkt ens ana att Jesus senare skulle instifta en speciell måltid till minne av sitt försoningsoffer.

Talade Jesus om nattvarden då han sade att det var nödvändigt att äta hans kött och dricka hans blod, då var hans ord totalt obegripliga för alla som hörde dem uttalas. Dessutom sade han samma ord i negativ form. "Om ni inte äter mitt kött och dricker mitt blod har ni inte liv..." Den som menar att dessa ord gäller nattvarden bör ta konsekvenserna av det. Utan nattvarden finns det då ingen frälsning! Ingen har då någonsin blivit frälst vid botbänken på Frälsningsarmén eller under förbön i samtalsrummet efter ett väckelsemöte. Alla sådana tillvägagångs-

Nyligen utgav Oas-rörelsen en avhandling om nattvarden, skriven av dess teologiska rådgivare Staffan Ljungman. Den verkar nära besläktad med den katolska läran om mässan.

sätt i kristet arbete måste omedelbart bytas ut mot ett nattvardsbord! Till det bordet bör sökande själar inbjudas för att få frälsning och liv.

Men det finns med all säkerhet ett annat sätt att förstå dessa missförstådda Jesu ord. En norsk bibellärare uttryckte det så här: "Då Jesus talar om att äta hans kött och dricka hans blod skall detta givetvis inte förstås bokstavligt. Det han vill säga är att vi blir frälsta endast och allenast genom att tillägna oss sanningen om hans försoningsdöd. Detta budskap måste med andra ord absorberas. Ordet om korset måste sammansmälta med dem som hör det. Det måste bli en del av oss själva. Först då blir det oss till frälsning." Det finns också bibelord som talar om mörka rätter i betydelsen andlig föda. Andligt liv får vi nämligen inte genom materiellt ätande. Det fantastiska är att Jesus själv och hans närvaro kan vara mat för vår själ. Hans person och hans försoningsverk tillfredsställer vår andes djupaste längtan. Det måste vara detta Herren menade då han talade om att äta hans kött och dricka hans blod.

Då jag en dag läste i Luthers samlade verk upptäckte jag att Luther själv inte trodde att Jesu ord om att "äta hans kött och dricka hans blod" gällde nattvarden. De uttalades ju, som vi sett, långt innan denna måltid blev instiftad. Luther citerade då kyrkofadern Augustinus, som tolkade dessa Jesu ord på ett mycket enkelt sätt: "När du tror, så äter du."

Vad är det vi får?

- När Jesus instiftar Nattvarden identifierar han sig med brödet och vinet: "Detta ÄR min kropp, mitt blod." Det är alltså inte frågan om symbolism, att brödet och vinet skulle "föreställa" Jesus. Kyrkan har alltid hävdat *realpresens*, verklig närvaro av den kropp Maria födde, den som dog på korset och uppstod från döden.

När jag går till Nattvarden tar jag emot hans kropp i min kropp, hans blod i mitt blod, hans liv i mitt liv. Då Martin Luther mötte teologer som förnekade *realpresens* skrev han på bordet med stora bokstäver EST, det latinska ordet för ÄR: detta ÄR min kropp. Kyrkan menar att om Jesus sagt så, så är det så – även om vi aldrig kan begripa hur.

Har Kyrkan verkligen alltid hävdat Jesu s k "realpresens" i nattvarden vin och bröd? Det är vad Oas-rörelsens teologiska rådgivare proklamerar som historisk sanning. Trovärdiga historiska källor säger emellertid något annat. Erkända uppslagsverk och vederhäftiga kyrkohistoriska skrifter ger oss mer tro-

värdig information. Låt oss citera några ord från det välkända *The International Standard Bible Encyclopedia* som jag försöker återge i så koncentrerad form som möjligt:

- Den symboliska och andliga förståelsen av eukaristin (nattvarden), vanligen kallad 'den dynamiska', hävdades av Origenes, Eusebius från Cesarea, Basil den store m fl. Å andra sidan utvecklade Kyrillus, Krystosomos m fl den s k 'realistiska' uppfattningen, som senare kom att dela sig i två riktningar, transsubstantiation och

aldrig innebär att en sak förvandlas till en annan, men den illustrerar och representerar den. "Ditt Ord är mina fötters lykta och ett ljus på min stig", är också ett typiskt metaforiskt bibelord. Där blir lyktan och ljuset, som hjälper oss att finna vägen i mörkret, en bild på den andliga vägledning Guds Ord ger oss för vandrigen här nere.

Vi som helt vanliga människor brukar ofta metaforer i vårt vardagsspråk. Kan-ske tar du fram ett foto ur en låda och visar upp det för några vänner och säger:

Bibelns tydliga budskap är att Jesus med ett enda offer, en gång för alla har fullbordat försoningsverket.

konsubstantiation.

De två sistnämnda uttrycken återger den katolska och den lutherska uppfattningen, som det inte alltid är så lätt att skilja på, och som vanligen benämns "realpresens".

Vi måste alltså konstatera att det redan på ett tidigt stadium i den kristna historien fanns olika meningar om nattvarden innebörd. Några hade en symbolisk nattvardsuppfattning. Andra hade börjat tro på en fysisk och materiell gudomlig närvaro i brödet och vinet. Att tron på s k "realpresens" kom in senare än den symboliska uppfattningen är tydligt. Men den officiella Kyrkan var aldrig helt entydig i synen på nattvarden som de ovan citerade författarna märkligen nog hävdar.

Att verbet ÄR (infinitiv: vara) absolut måste förstås bokstavligt i Jesu ord: "Detta är min lekamen och blod", är ett märkligen påstående. Allt tyder på att detta är ett metaforiskt uttryck. En metafor är en form av bildspråk, som vanligen jämför två olika ting men utesluter det lilla förklarande ordet "som". Därför säger inte Bibeln att "tungan är som en eld" men kort och gott: "Tungan är en eld". Bibeln är full av sådana metaforiska uttryck som lyckligtvis i de flesta fall är lätta att förstå. Märk väl att en metafor

"Detta är min syster". Ingen av vännerna har problem med att förstå vad du menar. Då Jesus använder metaforer borde vi också kunna förstå vad han menar, om vi bara följer enkelhetens princip.

Objektiv närvaro

- Om Kristi kors är centrum i min tro så är Nattvarden centrum i mitt kristna liv. Här får jag ta emot det blod "som är utgjutet för många till syndernas förlåtelse". När Herren säger *gör detta till min åminnelse* handlar det inte bara om att vårda ett minne utan om att faktiskt förenas med hans offer. Det som hände på Golgata blir inte bara ord utan handling, där vi är med här och nu. Nattvarden är så välsignat objektiv, medan bön och lovsång är subjektivt beroende av mina känslor. Också predikan är lite beroende av dagsformen hos både predikant och åhörare. Nattvarden däremot är vad den är och ger vad den ger, oavsett vad jag tänker och känner. Kristi närvaro är objektivt given.

Här kommer vi mycket nära den katolska uppfattningen om mässan som en förnyelse och ett nytt förverkligande av Jesu offer på korset. "Det som hände på Golgata blir handling", påstår Oas-teologerna.

Enligt katolsk tro offras Kristus på nytt genom prästens händer på kyrkans altare vid varje mässa. Men det sker på ett

oblodigt sätt. Nutida katolska teologer försöker emellertid byta ut ordet "förnyelse" med avseende på Kristi försoningsoffer i mässan mot sådana uttryck som "verkliggöra", "aktualisera" osv. Lutherska teologer från Oas-rörelsen talar då praktiskt taget med samma tunga som de katolska teologerna. Då prästen uttalar instiftelseorden blir han enligt katolsk tro gripen av Andens kraft så att hans ord får samma verkan som då Jesus själv uttalade dem. Brödet och vinet förvandlas då bokstavligen till Jesu lekamen och blod. Oas-teologerna säger även de att en bokstavlig förvandling äger rum.

Närmare en halv miljon mässor och nattvardsgudstjänster utförs dagligen i hela världen. Om Gud dagligen måste utföra så många förvandlingsmirakler på kyrkliga altaren och nattvardsbord för att vi skall få del av frukterna av Jesu försoningsverk – då tycker jag att Jesu egna ord på korset "Det är fullbordat" låter

Alla församlingar i tredje världen har inte råd att skaffa sig en dyrbar nattvards-servis. Men lovsången till Frälsaren för Hans fullbordade verk ljuder ofta klarare hos dem än i många kristna kyrkor på våra breddgrader.

tomma och meningslösa. Och hur skall vi då förstå Bibelns tydliga budskap om att Jesus med *ett enda offer, en gång för alla* har fullbordat försoningsverket?

Bröd och vin

- När vi firar Herrens måltid vill vi så långt möjligt göra som Jesus gjorde. Bröd och vin är inte utbytbar. Brödet ska vara av vete (fast den som inte tål gluten kan få bröd med mycket låg glutenhalt). Vinet ska vara vin, ingen annan dryck än "det som vinstocken ger" (Matt 26:29), och det ska inte manipuleras till alkoholfritt. Den som inte tål brödet eller vinet kan ta emot ettdera, då Kristus är helt och hållet närvarande i varje nattvardselement. Helst bör man också dricka ur en gemensam bägare som vid den första Nattvarden (Matt 26:27). Eftersom det är Herrens måltid får vi ta vad han bjuder och inte försöka ändra på matsedeln.

I många länder på jorden är vin en närmast okänd dryck eller också en otroligt dyr lyxvara. I sådana länder består kristna församlingar i många fall av ytterst fattiga människor. Vad sker om de inte kan få fram bröd av den rätta sorten och inte kan inköpa äkta vin till nattvardsfirandet? Och vad sker när församlingen växer, så det tar för lång tid att använda bara en gemensam bägare? Då måste man använda två eller tre. Då Evangeliska Kongokyrkan skulle ha nattvard vid sin konferens, var de troende så många att en tankbil körde nattvardsvinet till mötesplatsen. Tror du att de då kunde använda bara en gemensam bägare? Då skulle nattvardsfirandet tagit åtskilliga veckor. Förresten, då Jesus lyfte bägaren och sa: "Drick härav alla", så menade han givetvis inte bägaren i första hand utan dess innehåll. Enligt boken *Sed och skick i Biblisk tid* hade varje deltagare i påskmåltiden sin egen vinbägare.

Mitt intryck är att Oas-teologerna verkar oerhört upptagna av den yttre formen till Herrens måltid. Då nattvarden i första hand blir ett praktiserande av stränga regler, då riskerar man att tappa bort det väsentliga. Jag vet om församlingar i Frankrike som splittrats i två halvor, därför att man inte kunde enas om valet mellan alkoholfri druvsaft och äkta vin under nattvarden. Ännu värre är det då man ser Herrens måltid som ett magiskt förvandlingsmirakel. Då kommer detta mirakel att tilldra sig större uppmärksamhet än undret som skedde på Golgata för 2000 år sedan. Då har man kommit bort från Nya testamentets grundsyn.

Nattvarden skall först och främst vara en tacksägelse, en glädjefest över ett fullbordat försoningsverk. De yttre formerna kan variera. Alla församlingar i tredje världen har inte råd att skaffa sig en dyrbar nattvardsservis. Men lovsången till Frälsaren för Hans fullbordade verk ljuder ofta klarare hos dem än i många kristna kyrkor på våra breddgrader.

Enligt Jesu egna ord är det nämligen den livgivande Anden och inte den yttre formen som är viktigast. Hans egna ord lyder så: "Det är Anden som gör levande, köttet är inte till någon nytta. De ord som jag har talat till er är Ande och liv". Därmed står det också klart att det är Ordet (budskapet) om korset som är Guds kraft till frälsning och nytt liv. ■

Jakob Tre före

Appell av Jörgen Lindroos

Det finns tre förebilder i Gamla testamentet som betyder mycket för mig.

Dessa tre har det gemensamt att de kämpar och drar sig inte undan. Den första av dem talas om i 1 Moseboken:

-Men Jakob steg upp samma natt och tog sina båda hustrur och sina båda slavinnor och sina elva söner och gick över Jabboks vadställe. Han tog dem och förde dem över bäcken tillsammans med allt annat han ägde. Och Jakob blev ensam kvar. Då brottades en man med honom ända till dess morgonrodnaden kom. När han såg att han inte kunde övervinna Jakob, slog han honom på höftleden, så att höften gick ur led medan han brottades med honom. Och han sade: "Släpp mig, ty morgonrodnaden har gått upp." Men Jakob svarade: "Jag släpper dig inte förrän du välsignar mig." Då sade han till honom: "Vad är ditt namn?" Han svarade: "Jakob". Han sade: "Du skall inte längre heta Jakob utan Israel, ty du har kämpat med Gud och med människor och segtrat" (1 Mos 32:22-28).

Jag ska inte lägga ut den här texten, men det är någonting här som Jakob kräver: "Jag släpper dig inte förrän du välsignar mig." Det är något med den här kampen. Det gäller att tränga sig fram, som det står i den gamla psalmen. Att ha den här framträngande personligheten som Jakob har. "Jag släpper dig inte förrän du välsignar mig." Han fick bli stamfar för Israels folk. Han som kämpade med Gud, och inte ville släppa honom.

Vi ska läsa om nästa person, i Josua bok, kapitel 14. Israels folk fördelade landet mellan sig. Och så läser vi här:

- Juda barn trädde fram inför Josua i Gilgal, och kenisiten Kaleb, Jefunnes son, sade till honom: "Du vet vad HERREN sade till gudsmannen Mose om mig och

o, Kaleb & Elisa

bilder i Gamla testamentet

dig i Kadesh-Barnea. Jag var fyrtio år när HERRENS tjänare Mose sände i väg mig från Kadesh-Barnea för att bespeja landet, och jag lämnade sedan rapport efter mitt hjärtas mening. Mina bröder, som hade varit med mig däruppe, fick folkets hjärtan att bäva, men jag följde i allt HERREN, min Gud. Då svor Mose den dagen en ed och sade: Det land som dina fötter har beträtt skall i sanning vara din och dina barns arvedel för evig tid, därför att du i allt har följt HERREN, min Gud. Och se, nu har HERREN, så som han lovade, låtit mig leva dessa fyrtiofem år, sedan HERREN talade detta till Mose när Israel vandrade i öknen. Se, jag är nu åttiofem år. Än i dag är jag lika stark som den dag Mose sände i väg mig. Som min kraft var då, så är den än i dag, vare sig det gäller att strida eller vara ledare eller anförare. Ge mig nu denna bergsbygd, som Herren lovade den dagen. Du hörde själv att anakiterna bor där med stora och befästa städer. Om bara HERREN är med mig, skall jag fördriva dem så som HERREN har lovat" (Jos 14:6-12).

Det är något av samma framträngande som besjälar den gamle kämpan. Ibland kan man tänka: Är det inte dags

för dig att dra dig undan nu? Du är ju så gammal. Men han kämpar på. Och han väljer den här delen av landet där anakiterna bor i sina befästa städer. Han litar på sin herre. Han kommer att vara med mig! Och det är något av den här framträngande anden som bor i Kaleb som griper mig.

Jag ska läsa om ytterligare en person, i andra Konungaboken. Det handlar om när Elia blir upptagen till himmelen och Elisa ska ta över hans gärning.

- Elia sade till honom: "Stanna här, för HERREN har sänt mig till Jordan." Men han svarade: "Så sant HERREN lever och så sant du själv lever, jag lämnar dig inte." Och de gick båda vidare. Men femtio av profetlärjungarna gick och ställde sig på något avstånd längre bort, medan de båda stod vid Jordan. Elia tog sin mantel, vek ihop den och slog på vattnet. Då delade detta sig åt båda sidor och de gick bägge igenom på torr mark. När de hade kommit över sade Elia till Elisa: "Bed mig om vad du vill att jag skall göra för dig, innan jag tas ifrån dig." Elisa sade: "Må en dubbel

arvslott av din ande komma över mig" (2 Kon 2:6-9).

"Må en dubbel arvslott av din ande komma över mig." Jag tycker nästan det är litet oförsäktligt! Varför kan det inte räcka med att bara få samma del som Elia hade? Nej, jag vill ha en dubbel arvslott av din ande! Jag vill ha en dubbel arvslott av den ande du har! Han visste vad det innebar. Elia hade många gånger blivit hotad till livet på grund av den tjänst han hade som profet i Israel. Det var inte alls ofarligt, men han ville ha det; Elisa ville ha en dubbel arvslott. Tänk om det kunde få vara vår bön; att vi kan tränga oss fram. Jag vill ha en dubbel arvslott av din ande. Låt oss vara som dessa kämpar. I Kalebs fall; han var gammal. Det är en uppmuntran till dig som är uppe i åren. Den som beder, han får. Det spelar ingen roll om man är ung eller gammal. Herren har en tjänst för dig. Så var framträngande! "Jag släpper dig inte förrän du välsignar mig!" Amen ■

Profeten Elia slänger sin mantel över Elisa när denne fick sin profetkallelse.

Varför är det så tyst om Jesu tillkommelse?

Bibeln är tydlig om att tiden är kort. Trots detta tystnar alltmer förkunnelsen om Jesu snara tillkommelse. Från en av Midnattsropets läsare publicerar vi här en väckande appell som påminner om denna händelse som ligger

strax framför. Ämnet är stort och har under seklernas gång format många teologier med många infallsvinklar. Sven Åke Shimon ger oss här sin syn på tillkommelsen och vad som därefter ska ske.

Noas dagar och vår tid

Sven Åke Shimon

Jag såg en film om tänkbara hotbilder mot vår civilisation. Världens barn är medvetna över att vårt sätt att leva på jorden inte håller i längden. Filmen behandlade tio tänkbara scenarier för vår civilisations undergång. Den ena var värre än den andra. Det jag spontant tänkte var: "Ni skulle bara veta vad bibeln avslöjar i frågan. Vi sitter inne med lösningen." När vi läser: "Ty som det var i Noas dagar, så blir det vid Människosonens ankomst. Under tiden före floden åt man och drack, gifte sig och blev bortgift, ända till den dag då Noa gick in i arken."

Vad har det med oss att göra många tusen år senare? När Jesus fortsätter undervisningen säger han: Två män på åkern... två kvinnor vid kvarnen, där en blir lämnad kvar och en blir upptagen (Matt 24:37-41). Har det med oss att göra när Noa gick in i arken? Har vi en ark, eller talar han till oss i liknelser om vår tid?

Våra kunskaper om dynastier och imperier låter oss förstå att inga civilisationer sedan tiden före floden har gått

under. Begreppet civilisation är större än begreppen dynastier och imperier. Någon civilisations undergång sedan Noas dagar har alltså inte skett, men en sådan kommer att ske. Det är det Jesus vill säga oss. Jesus kunde lika gärna sagt: "Civilisationen på Noas tid varade ända till den dag då han gick in i arken och det berör er som lever vid dess nästa undergång."

Men vad är det han menar med de två männen och kvinnorna? Klartexten

för vår nutid skulle då lyda: "Ända tills den dag församlingen evakuerades från jorden, då kom vreden över jordens inbyggare och dess civilisation gick under."

Det är helt klart enligt Jesus att något måste bort innan det synliga Gudsriket kommer; men något ska skonas, likt Noa ur den förra. Här ska vi beakta att de enda som skonas från vreden är den uppräckta församlingen och i huvudsak Israel på jorden. Gud har

berett en "ark" för församlingen och en för Israel. Församlingen skonas genom "uppräckelsen" och Israel genom att Herren då kommer att strida för dem som fordom.

Babylon är bibelns namn på vår civilisation. Babylon är ett odjur som en sköka rider på. Kvinnans samröre med djuret har gjort henne till en sköka, med ett hemligt namn. Samma hemliga namn som djuret och namnet på vår civilisation. Hemligheten med naturen är att den är domesticerad av skökan. Babylon är alltså ett tamt djur i nuläget, och skökan till synes en ärbär kvinna. Skökans trolldom illusionerar oss till tama djur, istället för till helgon med omskurna hjärtan. När Messias tar de heliga bort blir trickset avslöjat för världen med både häpnad, ångest och vrede.

Chocken genom församlingens uppräckelse kommer att bana väg för en ohygglig nödtid, men också för en

stor väckelse. Bara i Sverige kommer antalet frälsta räknas sju-siffrigt. Ef-terskörden blir stor. Skördetiden efter uppräckelsen blir kort, innan helvetet bryter ut med Babylons totala ödeläggelse. Varifrån kommer den stora efter-skörden? Den äldste svarade: "Dessa är de som kommer ur den stora nöden, och de har tvättat sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod" (Upp 7:14). Märk hans inledande prolog: "En stor skara som ingen kunde räkna" (v 9).

Svaret på vad som ödelägger vår tids civilisation är alltså Messias ankomst i två etapper. Den inleds med att han kommer osynlig "såsom en tjuv" och tar de heliga bort. Ingen ser honom då, men senare återkommer han fullt synligt inför allas ögon, med alla de heliga till Jerusalem. Tidsperioden från såsom en tjuv tills allas ögon ska se honom, den kan komma att vara under 40 år. Detta är den stora nöden så ohygglig att om tiden för den, enligt löftet inte blev förkortad, så skulle allt levande

kött dö ut.

Allt kommer att vara sig likt tills själva "startbasunen ljuder" för de heligas uppräckelse. Här ska vi inte frestas att förstå andra än de heliga, för antalet av dessa är ett bestämt utvalt antal av alla stammar och språk, folk och folkslag. Dessa ska inte förväxlas med de 144.000 ur Israels stammar, som tecknas med sigill här på jorden innan vreden bryter ut.

Namnet på nästa civilisation blir "Jerusalem" med Lammets hustru som ryttare. Israel blir ett tecken för de överlevande folken, som då kommer att älska judarna lika mycket som de förut varit hatade och förföljda. Babylons välde och tid är dömd och bestämd till 4300 år, så se upp.

Varifrån ska vi räkna tiden? Hur långt den verkligen gått vet bara Gud. Vi erfar av alla alarmerande tidstecken att den är kortare än vi vill tro.

Var redo! Jesus kommer!

Sven Åke Shimon Grenmyr

forts från sid 9

I kamp för evangelium

runt halsen! Men jag tror hon vann processen. Man kan ju för skams skull inte överdriva med religionsförföljelse. Men tänk att bli anmäld för en sådan sak och göra rättssak av det!

Stig är förtvivlad över situationen.

Men tro inte att den bedrövade Stig Andreasson bara konstaterar avfallet i tiden, och sitter passivt sörjande. Nej, just på grund av tidsläget, arbetar den 84-årige

kämpen ännu ivrigare!

När jag på internet googlar på hans namn, ser jag att han gett ut en hel rad böcker även de senaste åren. BMC, Maranataförsamlingens förlag, har fått förmånen att ge ut en hel del av dem på svenska. Han har medverkat i kristna radio- och tv-program, både i Norge och Sverige. Det finns också en serie med fem bibelstudier av Stig Andreasson på DVD under titeln "Skilnaden mellan evangelisk bibelförank-

rad tro och romersk katolsk tro" som kom ut för ett par år sedan, och den sprids på flera kristna sidor på nätet. Och han medverkar ofta med undervisning en del lokala församlingar som gärna vill anlita honom.

I dagarna bilar han tillsammans med sin fru Åse än en gång ned till Frankrike för att uppmuntra och stötta de kämpande syskonen där samt försöka nå nya människor med kristen litteratur.

Visst är avfallet stort, och visst mörknar det i tiden. Men än har vi möjlighet att proklamera evangelium – även om vi är begränsade av sociala medier med statlig

och religiös kontroll. Natt kommer snart då ingen kan verka. Idag kan vi fortfarande förmedla glädjebudet att det finns frälsning i Jesus Kristus. Gud pensionerar ingen! Vi kan alla vara med och påskynda Jesu tillkom-melse med att samla skatter för himlen.

Och snart kommer Jesus, missionens Herre och rätt-färdighetens konung tillbaka för att hämta dem som hör honom till! Då ska han säga till dem som varit honom trogna:

-Väl gjort, du gode och trogne tjänare! Gå in i din Herres glädje! ■

Radio Maranata

Stockholm, 88 MHz Dagl. 8.00 Månd & onsd 18.00

Göteborg, 94,9 MHz, Tisd 21.00, Lörd 15.00

Rudiosändningar via internet: <http://maranata.se/media/radio-maranata/>

Åter till Ordet och bönen!

Vittnesbörd av Ragnar Sjöberg

Det är underbart att Herren verkar ibland oss. Katoliceringen har blivit så populär i kristenheten att man måste ha radband och Maria-statuetter, osv. Någon frågade om Jehovas vittnen och Islam, om det inte är lika farligt. När det gäller dem är det mer uppenbart att det är villoläror.

I katolicismen är det så mycket som är lika sanningen, men det *är* inte sanningen. Mycket i själva läran är samma sak, men praktiseras på ett helt annat sätt. Det farliga med katolicismen är också att det finns så mycket storslagna ritualer; kören sjunger pampigt och det tilltalar den naturliga människan. Det är farligt för det fångar den naturliga människan, som tror att det är andligt. Den naturliga och själiska människan är främmande för det som hör Guds ande till. Ännu en fara är att kyrkan tar hand om individens frälsning, man behöver inte tänka på den själv. Är man italienare eller fransman är man katolik av tradition, man har inte valt att bli det då man växt upp i det sammanhanget. Man har väldig respekt för kyrkan, men den personliga frälsningen är man främmande för.

Bibeln säger att vi själva måste ta emot Jesus som frälsare och uppleva pånyttfödelse och frälsning. Det har blivit så populärt med radband och frälsarkrans. Det är mycket fina tankar, men man är främmande för blodet och försoningen. Jesus finns inte med. Det är filosofier och mänsklig visdoms höga ord. Bakom all sådan falsk religion står själafienden. Satan är nämligen religiös. Han har ingenting emot religion, men det ska vara bort

ifrån all frälsning och sann gudsuppenbarelse. Där Gud verkar uppenbarar han sin vilja. Man förstår Guds Ord när det uppenbaras genom Guds Andes ledning. Sann tro på Gud, den tro som övervinner, är inte förnuftstro och mänsklig tro. Det är tro som Herren uppenbarar i sitt ord om sanningen.

Må vi vara vakna för att inte intas av

Sann tro på Gud, den tro som övervinner, är inte förnuftstro och mänsklig tro. Det är tro som Herren uppenbarar i sitt ord.

det som ser tjugigt ut för människan. Det kan vara till fördärv. Vi läser i historien om hur katolska kyrkan har åstadkommit grymheter; fruktansvärda saker under århundradenas lopp. Den stora skökans synder når ända upp till himlen, står det i Bibeln. Det står också: ”Dragen ut ifrån henne, I mitt folk, så att I icke gören eder delaktiga i hennes synder” (Upp 18:4). Det är viktigt att inte låta sig besmittas av sådant som kan se bra ut för människan, men som inte är äkta.

Det som behövs är en förnyelse av det andliga livet; en återgång till Ordet och bönen. Jag har hört om att det finns

grupper som börjar samlas igen omkring Ordet, bönen och Jesus. Inte omkring stjärnor och idoler, utan omkring Jesus. Då får man uppleva att han möter oss i våra hjärtan till frälsning och förvandling. Herren vill ingen syndares död, han vill inte att någon ska förgås, utan att människor ska bli frälsta. En del säger att Gud är kärlekslös som dömer människor till helvetet. Det är människan som bereder sin evighet. Herren vill frälsa alla. Egentligen är världen frälst genom vad Jesus har gjort, men det måste tas emot i tro. Katolicismen har mycket gärningslära; man ska göra goda gärningar. Men trons grund är inte goda gärningar, trons grund är att tro på Jesus Kristus, och då kommer goda gärningar som följd av det.

Det är underbart att märka att flera samlas omkring Ordet och bönen, då kan Herren få verka. Lewi Pethrus sa en gång att om han fått börja om igen, skulle han börja med en liten grupp på 20-30 personer på mötena och predika evangelium. Då får Ordet verka genom den helige Andes kraft och smörjelse. Gud välsigne er alla att få uppleva en underbar och mäktig förnyelse, och att Jesus blir ärad och upphöjd, och han får bli stor ibland oss.

Snart är han här, och det vet vi att det är förutsagt att det ska gå ut en massa förförelser i världen. Förförande andar. Det är det farligaste. Inte motstånd, för det vet vi vad det innebär, men förförelse. Må vi alla vara vakna så att vi inte grips av sådant. Må vi hellre gripas av Guds helige Ande till frälsning, förnyelse och förvandling. Gud välsigne er alla. I Jesu namn. Amen. ■

Maranataförsamlingens **Bibelskola** *– med fokus på Jesus!*

I Maranataförsamlingens nyligen avslutade bibelskola var inget speciellt tema annonserat, men alla som undervisat har samstämmt betonat vikten av att fokusera hela sitt liv på Jesus Kristus. Det gäller att lära känna honom och vara uppfylld av hans helige Ande för att kunna fungera som hans vittne. Tiden att verka är kort; Jesus kommer snart att hämta sin församling!

Några röster från deltagare i olika åldrar om vad som betytt mest för dem i bibelskolan:

Aivaras: -Jag har fått lära mig hur viktigt det är att alltid vara beredd att ta emot undervisningen, så att det kan tillämpas praktiskt. Och så är det så värdefullt att vi fått nya trossyskon!

Hans: -Det var mycket givande med Jan Egils undervisning, där han lyfte fram den första och den andra och den nya människan med förebilder i Saul, David och Jonatan – ett oerhört perspektiv att arbeta med!

Anne-lie: -Alla möten har varit så jättebra och intressanta. Det som gett mig speciellt mycket är när dom talat om hur viktigt det är att söka den helige Ande.

Anton Pettersson, från Örebro: -Det intressantaste har varit när de som undervisar tar fram i Gamla testamentet sådant som belyser Nya testamentet!

Anna-Lisa: -Det har varit så bra och samstämmig undervisning. Och alla har betonat att Jesus kommer snart!

Inga-Maj Lundberg har åkt ända från Råneå-trakten för att få vara med sista dagarna i bibelskolan: -Jag upplever sången så stark och upplyftande. Och att

Guds Ord förkunnas, utan att man försöker göra något publikfångande med roliga historier för att få intresset. Guds Ord får tala, och det är så befriande!

Keren: -Det som betytt mycket för mig är undervisningen om att den helige Ande vill använda oss på ett speciellt sätt. Han vill ju att vi ska söka honom mer, för han vill ju använda oss!

Gertrud J: -Bibelskolan har varit mycket rannsakande. Jag är helt knäckt och tillintetgjord. Flera talare har varit inne på Guds stora plan med bygget som ska färdigställas.

Jacob: Det som betytt mycket är vad vi fått höra om att vi måste öppna oss mera. Våga ta nya steg. Tänker speciellt på vad Karin sa i missionsmötet. Och det Jan Egil talade om att det finns människor som ropar...

Bland dem som undervisade kan förutom församlingens egna lärare nämnas **Yngve Stenfelt, Jan-Egil, Michael och Samuel Hafsahl, och Märta Berg-Strömmare.**

Ett par möten hade vi speciella gästtalare. **Rut och Dan Bertlin** sjöng och presenterade en gestalt ur väckelsehistorien i Österbotten, och **Moussa Abna Aissa** presenterade sin självbiografiska bok *Alla dörrar var inte stängda*, som också finns till försäljning på församlingens bokbord, och talade över ämnet Islams rötter.

Midnattsropet återkommer med referat och publicerar förkunnelse. Dessutom kommer de flesta mötena att läggas ut på hemsidan och kan beställas på CD.

Lyssna till många av bibelskolans möten på hemsidan

www.maranata.se

Stöd Pilgrimsskolan

Text: Berno Vidén

Pilgrimsskolan är samlingsnamn för hemundervisande familjer tillhörande Maranataförsamlingen. Alltsedan 1977 har föräldrar inom församlingen valt att själva undervisa sina barn i hemmet eller tillsammans med andra familjer som också hemundervisar. Familjerna kom att bli svenska pionjärer på området genom att åberopa en undertryckt och mer eller mindre okänd rättighet i skollagen som gav utrymme för föräldrar att hemundervisa: "Beredes barn i hemmet eller annorstädes enskild undervisning som väsentligen motsvarar grundskolans, skall barnet befrias från skolgång (dåvarande skollag § 35)."

Pilgrimsskolan har förutom några kortare tidsperioder alltid tvingats arbeta i motvind. Politiker och media har bedrivit regelrätta kampanjer för att smutska hemundervisningen. Exempelvis när TV-programmet Existens 2008 gjorde reportage om hemundervisningen, som om det vore en registrerad skola, så intervjuades chefsjurist Ingegerd Hillbom på Skolverket. Hon sa då: "Det är ju olagligt, för enligt vår lagstiftning så krävs det ett godkännande enligt skollagen för att få ha en skola." Före detta skolborgarrådet Lotta Edholm har vid flera tillfällen agerat direkt fientligt mot hemundervisningen och lovat att "stoppa undervisningen". Edholm beklagar sig över att myndigheterna inte har större befogenheter för att med tvångsåtgärder kunna hämta barnen till vanlig skolundervisning.

Efter att skollagen ändrades 2010 kriminaliserades i ett nu ett hundratal föräldrar i Sverige. Då ströps nämligen det utrymme i lagen som tillät hemundervisning. Från och med att nya lagen började gälla läsåret 2011/12 krävs det synnerliga skäl för att få tillstånd. Många hemundervisande familjer valde då att fly Sverige.

Andra förföljs genom att familjer utsätts för sociala utredningar och genom att de blir påförda skyhöga vitesbelopp. Bara under förra läsåret ålades två av Pilgrimsskolans familjer att betala närmare 80.000 kronor.

Hemundervisningen är dock så angelägen att Maranataförsamlingen även fortsättningsvis kommer att ge sitt direkta stöd till de församlingens familjer som drabbas av vitesförelägganden. Att hemundervisa är en mänsklig rättighet med stöd i Europakonventionen, FN:s stadgar för mänskliga rättigheter och i FN:s barnkonvention.

Pilgrimsskolans fond

Även under innevarande läsår har hemundervisande familjer hotats med att påföras höga vitesbelopp. Maranataförsamlingen har därför upprättat en fond för att hjälpa de drabbade familjerna. Fonden bär namnet PILGRIMSSKOLAN. Vill du vara med och stödja sätter du in ditt bidrag på Plusgiro 44 10 05-6, och märk inbetalningen PILGRIMSSKOLAN. Insamlade medel går oavkortat till att betala vitesförelägganden åt drabbade familjer.